

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1030

DE JUWEELEN VAN LILIAN HARVEY.

20 cent

Steek je handen op! Hier dat snoer!

NIEUWE SERIE

De Juweelen van Lilian Harvey.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN NUTTELOOZE WAARSCHUWING.

Als niemand het geweten zou hebben dat Lilian Harvey, de bekende filmactrice, naar Hollywood was gekomen, dan zou zij zelve wel voor de noodige openbaarheid hebben gezorgd, uit vrees wellicht, dat de bladen haar aanwezigheid over het hoofd zouden zien, hetgeen niet het geval was, want de Paramount die haar geëngageerd had, had tevens voor een uitmuntenden, hoewel duren, persagent gezorgd.

Want de bevallige Duitsch-Engelsche filmster had nauwelijks haar intrek genomen in het Roosevelt Hotel, of zij verbaasde den gerant en het overige personeel — en er is heel wat noodig om een Amerikaansche gerant te verbazen — door op klaarlichte dag uit de liftkooi te stappen, getooid met een hoeveelheid diamanten, waarvoor zich een keizerin zelfs niet zou hebben geschaamd.

De gerant zou wel gaarne een opmerking hebben gemaakt, maar hij was een goed gedresseerd beampte, en bovendien had de kleine

Harvey een manier van kijken, die — althans dien morgen — zelfs dapperder mannen dan deze opzichter zouden weerhouden hebben, om het woord tot haar te richten.

Wat er precies gebeurd was na het ontbijt wist niemand, maar de beroemdheid was uit haar humeur, dat stond als een paal boven water.

Misschien had zij niet goed geslapen, misschien had zij iets gelezen in een blad wat haar niet aanstond, in ieder geval lag er een wolk over haar jonge gelaat, dat steeds gewend was te glimlachen, en waarvan ook geen foto's bekend zijn of men ziet er al haar parelwitte tanden op.

Eigenlijk gezegd contrasteerden de diamanten wel enigszins met het donkere gelaat van de filmster, die in het gezelschap was van de secretaris, een nog jonge man, die echter niet heel veel haar meer bezat, en die haar volgde zooals een page in vroeger dagen zijn koningin moet zijn gevolgd. De naam van deze secretaris

was Frank Hauser, hij was een rasechte Duitscher, maar hij sprak het Engelsch even uitstekend en zonder accent al zijn jeugdige (en dikwijls nog al lastige) werkgeefster het Duitsch sprak.

Hij was een man van een jaar of 34 en hij was al vaker secretaris geweest van een beroemdheid, en kwade tongen beweerden, dat hij daardoor zoo snel zijn haar verloren had, ofschoon anderen volhielden, dat dit was toe te schrijven aan een wilde jeugd — die dus waarschijnlijk op zijn zosten jaar al achter den rug moest zijn geweest.

In ieder geval bezat Herr Hauser zeer veel ervaring, hij was doorkneed in zijn beroep, hij had het geduld van een lam, en de taaheid van een gummihak, en meestal verdroeg hij de wispelturigheden, de nukken en de grillen van zijn jonge patrones met bewonderenswaardige lankmoedigheid.

Het tweetal sprak meestal in een wonderlijk taaltje met elkander, hetgeen noodzakelijk was, omdat de filmdiva een levendigen aard had, van den hak op den tak sprong, onophoudelijk van onderwerp veranderde, en het idioom dat zij gebruikte liet afwisselen naar den aard van dat onderwerp.

Iemand, die niet zeer doorkneed was in talenkennis, kon dus haar gesprek slechts met de grootste moeite volgen, want Lilian Harvey kende niet alleen de drie hoofdtalen, maar zij sprak vloeiend Spaansch, Italiaansch en zelfs koemeensch.

Zij staken zwijsend de reusachtige hotelvestibule over, nagestaard door den gerant, die beurtelings naar de reusachtige klok in het midden van de beide trapvleugels en naar de juweelen om den hals van de nieuwe gast keek, en pas toen de filmster zich vlak bij de draaideur bevond, wendde zij zich met een ruk naar haar secretaris toe, en beet hem toe, verre van vriendelijk:

— Blijft je er nog altijd bij Frank? —

— Natuurlijk blijf ik er bij, — antwoordde Hauser, met een poging om te glimlachen.

— Maar zij hebben mij gezegd, dat het hier gewoonte is om overdag juweelen te dragen.

— Dan hebben ze je wat wijs gemaakt, Lilian! hernam de secretaris hoofdschuddend. Men doet het niet in Amerika, evenmin als in eenig ander land.

De filmartiste keek haar secretaris met haar blauwgrijze oogen aan en vroeg:

— En zouden mijn collega's in Hollywood het ook niet doen? denk je?

— Stellig niet!

— *Fine!* Dat doet de deur dicht, dan had ik dus groot gelijk, mijn juweelen aan te doen! Ik wist immers wel dat ik den goeden weg had gekozen! riep Lilian zegevierend uit, en toen stormde zij met zooveel haast door de draaideur, dat haar secretaris door twee vakken van die deur van haar gescheiden werd, en dus onmogelijk kon voorkomen, dat er zich een heer tusschen de jongevrouw en hem indrong, die haar, eenmaal buiten gekomen, op den schouder tikte.

Herr Hauser werd rood, en vroeg zoodra hij daartoe in staat was aan den brutalen indringer:

— Wat moet dat beteekenen, mijnheer? Weet U wie U voor heeft?

— Jawel — Miss Lilian Harvey, antwoordde de man bedaard, en ik was zoo vrij haar op den schouder te tikken, omdat ik vreesde, dat zij mij anders zou ontsnappen.

— Heb ik U goed verstaan, noemt U het woord ontsnappen? vroeg Hauser verontwaardigd. Als U een journalist is, dan had U zich gisteren bij het gezelschap moeten voegen, waaraan Miss Harvey een interview heeft toegestaan. Ik kan onmogelijk toelaten, dat een enkeling zoo vlak voor een moeilijke repetitie zich nu weer bij haar komt indringen. Verwijder U dus, als ik U verzoeken mag!

Inplaats van dit te doen keek de heer vanuit een hoogte van ruim 6 voet, van onder hoog opgetrokken wenkbrauwen op Frank Hauser neer, en zeide toen, nog altijd volmaakt kalm:

— Ik verwijder mij alleen, mijn waarde heer, als ik dat zelf noodig acht. Ik heb zeker het twijfelachtige voorrecht met den secretaris te spreken? Als dat zoo is, dan vind ik dat U een zonderlinge opvatting heeft van Uw plicht en van den aard Uwer bemoeiingen.

— Zoiets is mij nog nooit gezegd! barstte Frank Hauser uit.

— Dat is ook duidelijk aan U te zien! hernam de lastige vreemdeling spottende. U had Miss Harvey moeten wijzen op het onzinnige op dit uur van den dag en in een stad als Los Angeles zulke kostbare juweelen te dragen. U is hier niet in Berlijn, vergeet U dat niet.

Herr Hauser sloeg dadelijk om als een blad aan een boom.

Plotseling vond hij dien ander een sympathieke, alleraardigste man, en dat kwam alleen maar, omdat dien man zijn eigen gedachten had uitgesproken!

— Nu zie je het Lilian, dat ik gelijk heb, jubelde hij. Ik heb het je ontraden om die juweelen aan te doen en mijnheer valt mij bij.

— Maar caramba ik heb de juweelen noodig

om er mee te repeteeren ! riep de filmster kwaad.

— Dat had U met valsche juweelen ook kunnen doen. Iedere inspecient kan U daaraan helpen. Paramount heeft dien valschen rommel bij kilo's !

— Maar U denkt toch niet, mijnheer, dat een vrouw als ik, namaak zal dragen, riep Lilian Harvey vol afschuw uit. Ik liep nog liever regelrecht het water in.

— Ik kan mij dat voorstellen van iemand van Uw karakter, miss, ging de vreemdeling onverstoort voort. Maar als U dan volstrekt die juweelen wil dragen, vervoer ze dan op een wat veiliger wijze naar de studio's. Ik zeg U nogmaals dat U hier niet in Berlijn is, en de hemel weet dat het met de veiligheid in die stad ook al niet te best gesteld is, maar het is een besjeshuis, vergeleken bij deze stad. Gelooft U mij Miss Harvey, U zult hier geen 10 stappen hebben gedaan, of zekere elementen zullen weten, ten eerste dat U prachtige juweelen heeft, en ten tweede, dat U een onvoorzichtige vrouw is, die met die juweelen op een zeer zorgeloze wijze omspringt.

De jonge vrouw stond een oogenblik besluiteloos.

Zij liet haar blikken dwalen over het geweldig groote plein, waaraan het Roosevelt Hotel gelegen is. Het was zeer druk op dat uur. Het krioelde van taxi's bussen, trams, vrachtwagens en particuliere auto's.

Vooraf de laatste voertuigen trokken haar aandacht door hun grootte en hun uiterlijk. Het waren meerendeels wagens met speciaal bestelde carosserieën, en men begrijpt, prachtige auto's ziende, dat men hier inderdaad in het hartje was van die wereld waar het goud onophoudelijk rolt en waar het met gulle hand wordt rondgestrooid.

Aan zekere kenteekenen was het te zien, dat de welstand van de filmgrootheden en de duizenden die van hun rijkdom meegenoten, niet meer op hetzelfde peil stond van een tiental jaren terug — maar desondanks scheen men er daar in Lo Angelos nog goed van te leven.

En het kwam haar ondenkbaar voor, het leek haar belachelijk dat men zich in zulk een stad op klaarlichten dag niet over straat zou durven begeven, alleen omdat men een snoer diamanten ter waarde van twee honderd duizend mark om den hals had. Daar stonden immers de knappe, reusachtige agenten, daar reed juist een groote patrouillewagen van de politie voorbij, van gepantserd staal, donkerblauw geschilderd en dan die lachende, blauwe

hemel, die ontzaggelijke wolkenkrabbers, dat uitgestrekte plein met zijn duiven rondom het middenplantsoen, juist zooals op het plein van San Marcus in Venetië, het leek te dwaas dat men in zulk een stad gevaar zou kunnen loopen.

— Is U van den politie ? vroeg zij plotseling, het blanke, teedere gezichtje even opheffend naar den lastigen bemoeial, die meer dan een hoofd grooter was dan zij zelve.

— Niet bepaald van de politie ! antwoordde de man glimlachend, maar ik heb toch zeer veel met de politie uitstaande. U zoudt mij b.v. detective kunnen noemen. Wat doet het er ook toe ? De hoofzaak is, dat ik volmaakt bevoegd ben om U te waarschuwen. Ik weet wat er in U omgaat. U ziet deze lachende vroolijke stad, U ziet de stralende zon, de opgewekte gezichten, de goedgekleede menschen, de sterke politie-agenten en U vergeet wat zich achter dit alles bevindt, U vergeet.... de onderwereld miss Harvey ! U is een halve Duitsche geworden en U kunt zich volstrekt niet voorstellen welk een hemelsbreed verschil er is, tusschen de misdaad in Berlijn en die in New York, die weer niet te vergelijken is bij het bendewezen in deze stad !

Want Los Angelos is nog altijd rijk en waard om geplunderd te worden ! En zij wordt geplunderd, dat verzeker ik U. U zult de studio niet bereiken, van welk voertuig U ook gebruik maakt, van de tram die naar Hollywood rijdt, van de spoor van een taxi of van een gehuurde luxe-wagen of het zal geweten worden door tien, twintig schelmen, die U zullen bespieden, die U gewoonten zullen leeren kennen, en die U binnen een week van dat prachtige sieraad zullen hebben ontdaan.

U gelooft mij niet ?

— Ik weet het niet, weifelde Lilian Harvey.

— Wel, neem er dan de proef van — zeide de man ongeduldig. U vertrouwt natuurlijk op Uw begeleider, U kunt zich niet voorstellen dat iemand het zou wagen midden op straat een vinger naar U uit te steken, en toch verzeker ik U, Miss Harvey, dat in deze stad gemiddeld per dag vijf of zes overvallen plaats vinden, en dat niet alleen 's nachts, maar ook als de zon aan den hemel staat. Leest U dan geen kranten ?

— Ik lees ze, zonder er een woord van te gelooven, antwoordde de jonge kunstenaar.

— Dat is op zich zelf een bewonderenswaardig beginsel, en als het meer werd toegepast, zou de wereld waarschijnlijk heel wat gelukkiger zijn, meende de vreemdeling, maar het zou

toch niet kwaad zijn, als U heel wat dingen, die er in staan maar liever wel geloofde.

— U neemt mij de woorden uit den mond! riep Frank Hauser uit.

— Dat was mijn bedoeling niet, mijnheer, U kunt ze terugkrijgen. Wat denkt U te doen Miss Harvey?

— De filmdiva wierp het mooie hoofdje in den nek, wierp den lastpost een hooghartigen blik toe en zei vastberaden.

— Ik ben niet bang. Ik denk er niet aan, mij vrees te laten aanjagen, door iemand, dien ik niet eens ken. En ik geloof ook niet aan al die praatjes. Ik ben dus voornemens met mijn juweelen aan door Los Angeles te gaan, en naar de repetitie in de studio!

De vreemdeling gaf niet aanstonds antwoord, maar keek de filmster doordringend aan, en pas na eenige oogenblikken zeide hij nadrukkelijk en met zijn gelaat dicht bij het hare!

— Als dat zoo is, Miss Harvey, dan kan ik U natuurlijk niet beletten, die dwaasheid te begaan. Maar luistert U dan eens goed naar mij. U gaat nu naar de repetitie, nietwaar? Nu, ik durf U bijna voorspellen, dat U die prachtige diamanten, die daar nu vruchteloos pogen, in sierlijkheid met Uw hals te wedijveren, niet meer zult hebben, juist wanneer U ze noodig zult hebben. Om duidelijker te zijn — ik zou bijna met U durven wedden, zoo onvoorzichtig zijt gij, dat Uw halssnoer U ontstolen zal zijn, voor we drie uren verder zijn.

De vreemdeling had met zooveel nadruk en ernst gesproken, dat zelfs de luchthartige Lilian er even van onder den indruk kwam. Wat Herr Hauser betreft — hij was er bleek van geworden.

Toen echter schudde Lilian het blondgelokte hoofdje en zei bijna tartend:

— Nu, wie U dan ook zijn mag — die weddenschap zoudt U verliezen.

— Dat zou ik niet met zooveel zelfverzekerdheid volhouden, miss Harvey, hernam de onbekende ernstig. Gij denkt natuurlijk bij U zelf: Ik zal het snoer in mijn handtasch bergen, ik zal het mijn secretaris in bewaring geven, ik kan het wegsluiten in het ijzeren kistje, dat op mijn ogeerkamer staat, en zoo kan ik het meenemen naar Hollywood, maar dat alles zal U niet baten, als het lot eenmaal beslist heeft dat U dat collier zal worden ontstolen, Miss Harvey.

— Juist vandaag?

— Juist vandaag!

— En binnen drie uren?

— Binnen drie uren! gaf de onbekende ten antwoord.

Lilian Harvey liet haar luidste, helderste lachje hooren, het zilveren lachje wat reeds millioenen bioscoopbezoekers had verrukt, en zei plotseling weer ernstig en met een harde uitdrukking in haar oogen:

— Het is niet mijn gewoonte, mijnheer, mij aan bedreigingen te storen.

— Het is geen bedreiging — het is een waarschuwing, Miss Harvey.

— Noem het zooals gij wilt, ik ben gewend mijn eigen wil door te zetten.

— Ook als die sport U twee honderd duizend Mark kan kosten?

— Ook dan! Ga mee, Frank — heb je mij niet verteld dat ik duizend dollar boete moet betalen als ik te laat voor een opname kom?

— Het staat in ke contract, bromde de secretaris. En denk erom, ge bent hier niet bij de UFA, die naar je pijpen danste. Ze zijn hier streng als beulen, en ze zullen je duizend dollar laten betalen, al was je maar 60 seconden over den vastgestelden tijd.

— Vooruit dan — en wel bedankt voor Uw vriendelijke inlichtingen mijnheer! riep Lilian uit, en toen kreeg de onbekende een hoofdknikje dat menig bewonderaar van de beminde filmkunstenares met een fortuin had willen betalen.

Het volgende oogenblik was zij weggesneld naar de rand van het trottoir en wenkte een taxi. De waarheid gebiedt te verklaren dat zij de linkerhand daarbij stevig gedrukt hield op haar halskuiltje, waar eenige van de prachtige, beroemde diamanten zichtbaar waren.

Die bemoeial sprak natuurlijk wartaal — maar men kon toch nooit weten, en zeker was zeker.

Wat Herr Hauser aangaat, hij nam den chauffeur scherp op, en het had weinig gescheeld of hij had den man weggezonden, alleen omdat zijn dikke neus eenige graden te rood was naar zijn zin, die veel meer onder indruk scheen te zijn van den waarschuwing van den vreemdeling dan de eigenares van het kostbare pronkstuk.

De taxi bracht hen binnen 10 minuten naar het hoofdstation, vanwaar de trein naar Hollywood zou vertrekken, die den korten afstand in een half uur aflegt.

Onderweg snapte en babbelde Lilian honderd uit en Hauser luisterde beleefd, maar met de vaste overtuiging, dat zijn mooie patrones zooveel sprak, om een onrust te verbergen, die haar ondanks alles plaagde.

Dat was maar al te duidelijk te zien aan de krampachtige gebaren, die zij, ondanks zichzelf naar het kostbare halssnoer maakte.

Toen zij Hollywood bijna bereikt hadden, verwijderde de secretaris zich even en toen hij weer in den salonwagen terugkeerde, waarin nog slechts vijf andere reizigers zaten, toen droeg Lilian haar halssnoer niet meer.

Haar trouwe secretaris wilde reeds een uitroep van schrik slaken, en wees op haar blanken slanken hals, maar zij zei een beetje verlegen:

— Het is natuurlijk waanzin — *c'est de la folie* — maar ik heb het maar in mijn tasch gestopt.

— Goed zoo! Dat is een pak van mijn hart. Je hebt ze toch wel behoorlijk gesloten?

— Natuurlijk!

— Geef mij dan het sleutel'tje maar voor alle zekerheid en laat mij eerst zien of de tasch wel goed dicht is!

Lilian Harvey droeg een tasch, een geschenk van vereerders, uit soepel hertenleder, een soort van middending tusschen een wandeltasch en een klein valies, en dat met een fraai bewerkt sleuteltje gesloten kon worden.

Hanser overtuigde zich dat de tasch wel degelijk dicht was, deed het sleuteltje in zijn vestzak en zeide met een zucht van verichting:

— Nu kan ons tenminste niets meer gebeuren! Als zij de tasch tenminste goed vasthoudt. Ik zal zoo gauw mogelijk voor een eigen wagen zorgen, Lilian. Dat reizen met een trein is ongemakkelijk en ook gevaarlijk.

Een paar minuten later hield de trein stil voor het perron van het landelijke, onder klimop bedolven station van Hollywood — 20 jaren geleden nog een onbekend gehucht van een 10-tal huizen.

Aan het station namen zij opnieuw een huurauto en reden daarmee naar het geweldige terrein, waarop Paramount zijn studio's heeft geplaatst, een reeks gebouwen van glas en staal, beton en cement.

Lilian Harvey had misschien gedacht, dat er een leger van afgevaardigden haar zou komen verwelkomen, en het is zelfs niet zeker, of zij niet half en half verwacht had een soort van liedertafel uit haar Heimat te zullen zien opdagen, die haar een begroetingslied zou hebben toegezongen. Maar dat bleek een

illusie.

Er kwam een man in een vuilwitten tennispantalon en een vaalgrijze trui, die een zeer beroemden regisseursnaam droeg, die haar krachtig de hand drukte, en zei dat ze juist op tijd was.

Men wees haar heur kleedkamer aan, warm en benauwd, ofschoon ze groot genoeg was en het was haar tenminste een voldoening dat de deur versierd was met de befaamde, koperen ster.

— De sleutel, Frank! beval Lilian, zoodra zij kennis had genomen van haar nieuwe omgeving.

— De sleutel! Waarvan, Lilian? vroeg Hauser.

— *Bist du verrückt?* Natuurlijk de sleutel van mijn tasch. Vlug een beetje.

— Van je tasch? En die geef ik je nog geen vijf minuten geleden, beneden in de vestibule van het hoofdgebouw!

De filmartiste verschoot van kleur, en keek haar secretaris aan met oogen, die het publiek maar zelden te zien krijgt.

— Geen grapjes, wat ik je verzoeken mag, Frank, Daarvoor ben ik niet in de stemming. Ik ben heelemaal niet in de vestibule geweest, want ik ben buiten om gegaan en jij hebt mij de sleutel niet gegeven.

— Maar je tasch hangt open! schreeuwde Frank Hauser!

Lilian Harvey rukte de tasch naar zich toe en gaf een gil.

Zij viel neer op den stoel die gelukkig juist achter haar stond en kreet:

— Gestolen! Het halssnoer is weg!"

En met krijtwit gezicht keek zij den secretaris aan, die zijn knieën voelde knikken en stotterde:

— Die man had dus gelijk met zijn waarschuwing! Twee honderd duizend Mark naar de maan!

— Dat is nog niet eens het ergste! jammerde Lilian, zich met beide handen in het gepermanente haar woelend.

— Niet het ergste, wat zou er dan nog erger kunnen zijn?

— Dat ze valsch zijn, stommeling, en dat ik voorgoed geblameerd ben, als dat wereldkundig wordt!

HOOFDSTUK II.

HET ONDERZOEK.

Een oogenblik stonden de beroemde kunstenaars en haar secretaris elkander verstomd aan te zien.

Misschien was Herr Hauser wel degeen, die het ergst verbluft was.

Uit den aard van zijn beroep wist hij zeer veel van zijn werkgeefster, maar hij had er nooit het flauwste vermoeden van gehad, dat zij valsche juweelen had kunnen bezitten.

Die bekentenis was haar dan ook zoeven eigenlijk ontsnapt, in de eerste ontsteking, en het was duidelijk aan haar expressief gezicht te zien, dat zij er al spijt van had.

Maar dat het waar was — Hauser twijfelde er geen oogenblik aan. Het was een echte kreet des harten geweest, en als een ware vrouw vond Lilian Harvey veel erger, dat door den diefstal zou kunnen uitkomen, dat zij valsche juweelen droeg, dan zij geleden zou hebben door dien roof als ze eens echt waren geweest!

De onge vrouw begon plotseling wanhopig heen en weer te loopen, haar kleine handen tot vuisten gebald en telkens opnieuw uitroepend:

— Hoe is het mogelijk! Hoe is het mogelijk! Wij zijn toch geen van beiden gek. Ik weet heel zeker, dat ik jou het sleuteltje niet gevraagd heb. Als het moet zal ik het bezweren!

Hauser wilde iets zeggen, maar hij hoorde voetstappen naderen, en hij had nog maar juist den tijd om haar zacht den raad te geven:

— Houd je mond over dien diefstal!

— Ben je krankzinnig? Mijn mond erover houden? Ik moet ze juist tot iederen prijs terug hebben, mijn diamanten!

— Verzwijg dan tenminste dat ze valsch zijn, riep de secretaris haar toe op een toon van wanhoop.

— Dat zal ik zeker! antwoordde de jonge vrouw. Nooit zou ik durven bekennen dat ik op klarechte dag met namaakjuweelen over straat ben gegaan. Men zou mij uitlachen — ik zou voorgoed onmogelijk zijn.

Maar toen moest ze zwijgen, want de deur ging open, zonder dat er zelfs geklopt werd en er kwam een man binnen, in hemdsmouwen en zonder boord, zoo dik en groot als Lilian

Harvey alleen nog maar in haar droomen had gezien.

Hij leek een heel klein beetje op de veel-besproken Fatty Arbuckle, maar hij was heel veel grooter en ook vierkanter, maar hij had dezelfde kleine varkensoogjes, als het ware zwemmend tusschen de dikke plooiën van zijn breed gelaat hetzelfde lage voorhoofd en hetzelfde peenkleurige haar.

— Even voorstellen! zeide hij kortaf. Jim Norton, productieleider. Is U klaar? Wie is die heer? Ik zie dat U nog niet eens geschminkt is. Wilt U wat voormaken? We staan te wachten. Iedere minuut is hier kostbaar. Iedere seconde zou U kunnen zeggen. Aangenaam met U kennis te hebben gemaakt, ik zal den kapper naar U toesturen. Over 5 minuten draaien we. Wie is die heer? Maar dat heb ik al eens gevraagd. Het doet er ook niet toe. Vijf minuten dus.

En na deze op hortenden hijgenden toon als van een asthmaleider uitgesproken rede, greep de dikke man weer naar de deurknop, en schoof zijn zwaar lichaam naar buiten, zonder dat Lilian ook maar een woord had kunnen zeggen.

En nauwelijks was de deur weer dichtgevallen met een dreunende slag of de filmactrice barstte verontwaardigd uit:

— Dat is kras! Daar houdt toch alles mee op! Zooiets is me toch nog nooit overkomen! Die kerel behandelt me alsof ik een schoonmaakster ben, een winkeljuffrouw!

— Dat schijnt hier zoo de gewoonte te zijn, zeide Hauser schouderophalend. De menschen zijn hier zoo kort aangebonden en kribbig geworden omdat de zaken miserabel gaan. En waar ze nooit overdreven beleefd zijn geweest, kun je het resultaat ervan dus wel begrijpen.

— Maar ik verzet geen voet, voordat die zaak met de juweelen is opgehelderd, zeide de jonge vrouw stampvoetend van drift. Ik ben toch niet de eerste de beste! Eerst moet er werk worden gemaakt van die brutale berooving. Wat is er dat nu weer voor een!

— Dio Santo, wat laat die man mij schrikken!

Deze uitroep gold een man van een jaar of 40 met wapperende leeuwenmanen, die de deur had opengeworpen, eveneens zonder te kloppen en die voorzien van een plat valies, dat hij dadelijk op tafel neerzette met de woorden:

— Even voorstellen — Armando Pasquale, — chefkapper — Wie is die heer? — Doet er ook niet toe — groote haast madam Harvey.

— Maar spreken die menschen hier dan allemaal in telegramstijl! riep de jonge vrouw uit. Ik wil niet geschminkt worden, mijnheer, tenminste voorloopig niet! Men zal op mij moeten wachten! Ik heb een aanklacht in te dienen. Ik ben op weg van mijn hotel hierheen van mijn juweelen bestolen. Mijn kostelijke beroemde diamanten! En ik verzet geen voet, heeft U mij goed verstan, geen voet, voordat die zaak tot klaarheid is gebracht!

— De afdeeling reclame is mijn ressort niet, madame! zeide mijnheer Pasquale kortaf. Dat moet U met Uw persman bespreken."

— Reclame? riep Lilian, nu bijna vuurrood van drift. Het is geen reclame. Ik reclameer alleen! Ik wil een politiebeambte hier hebben. Ze hebben mij gezegd dat jullie een specialen detectivedienst hebt.

— Het is dus de waarheid? vroeg de chefkapper verbluft. Is U werkelijk bestolen?

— Geloof je dat ik het uit mijn duim zuig, man? Hier mijn secretaris kan het bevestigen.

— Dan zal de opname ene kwartiertje moeten worden uitgesteld. Er is hier een vastepolitiepost op het terrein. Ik zal Jef Hastings bij U sturen, dat is onze beste detective. Zoo, dus deze heer is Uw secretaris. Heeft hij een bijzondere machtiging?

— Waarvoor machtiging — om mijn secretaris te zijn? vroeg Lilian ongeduldig.

— Neen, om hier binnen te komen. Men is hier zeer streng geworden in den laatsten tijd. Mijnheer zal zich een kaart moeten verschaffen. Een groene kaart, bedoel ik.

— Mijnentwege alle kleuren van den regenboog, maar eerst wil ik mijn aanklacht indienen, riep Lilian woedend uit. Het is hier een dievenbende, en ze hadden in Berlijn wel gelijk, mij te waarschuwen.

Mijnheer Pasquale haalde zijn schouders maar eens op, een gebaar dat zeer veel gemaakt wordt in Hollywood, in de laatste jaren, en verdween weer zooals hij gekomen was, dat wil zeggen als een stormwind.

En Lilian Harvey keek met een wit gezicht naar de deur en stamelde:

— Als ik dát geweten had!

— We hebben het geweten! zei Hauser. We zijn genoeg gewaarschuwd maar we hebben het niet willen gelooven. Het is een reusachtige fabriek hier, jij bent eenvoudig een fabrieksarbeidster, als is het dan een arbeidster met een wereldnaam, en ik ben natuurlijk met recht niets. Ik ben een stofje, een pluusje, ik ben niemandal. Maar boos ben ik er niet om. Dat is eenmaal Amerikaansch.

Voor de derde maal ging op dat oogenblik opnieuw de deur open en er trad een lange, magere man binnen, die onmiddellijk begon met een scherpe, krakende stem:

— Even voorstellen — Jef Hastings — detective van het posthuis hier. Die Italiaansche haarknoeier praat van een diefstal, waarvan U het slachtoffer geworden bent. Is het de moeite waard?

— Oh neen, zeide Lilian schamper, het betreft maar een halssnoer van diamanten, ter waarde van tweehonderd duizend Mark.

— En het is U werkelijk ontstolen? vroeg de detective, de jonge vrouw scherp opnemend, want als dat niet het geval is, dan zult U zich tot Uw persagent moeten wenden.

Hauser, die dacht dat Lilian aan het einde van haar krachten was viel haastig in:

— In ons hotel kan het heele personeel er een eed op doen, dat miss Harvey met haar diamanten collier om is vertrokken. Vervolgens is daar de chauffeur, die het ook heeft gezien. In den trein droeg Miss Harvey het nog altijd, en ook dat kan bevestigd worden door de vijf of zes reizigers, die zich in de salonwagen bevonden. want Miss Harvey had haar mantel losgemaakt, en iedereen kon het sieraad zien.

— En bij het verlaten van den trein? vroeg Hastings, die nog niet geheel overtuigd scheen te zijn.

— Toen droeg Miss Harvey het snoer in haar handtasch bij zich.

— Deze? vroeg Hastings, de tasch van de tafel grissend en bekijkend. Dat is een stevige tasch en die met een sleutel gesloten kan worden. Waar is nu dat sleuteltje?

— De detective keek van den een naar de andere, maar hij kreeg geen antwoord.

Hij bekeek nog eens aandachtig het slot, en hernam met eenig ongeduld in zijn stem:

— Dit slot is niet geforceerd. Er is nauwelijks een krasje op te zien. Het moet met de sleutel die er op past geopend zijn. En ik vraag U dus nogmaals, waar die sleutel thans is.

En daarop begon Frank Hauser met een

haperende stem de zaak toe te lichten.

— De kwestie is zoo, waarde heer. Wij kwamen gelijk het gebouw binnen, Miss Harvey en ik. In de reusachtige vestibule beneden was het vrij druk. Ik werd aangesproken door een mij onbekenden heer, maar Miss Harvey zette haar weg voort, die haar werd aangewezen door een groom. Ik verloor haar dus even uit het oog.

— En zij droeg de tasch? viel Hastings hem in de rede.

— Zij droeg de tasch met de juweelen erin. Een oogenblikje later, juist toen die heer afscheid van mij had genomen, kwam Miss Harvey terug en vroeg mij om het sleuteltje. Zij scheen nogal haast te hebben.

— Maar daar is geen kwestie van! riep de jonge vrouw ongeduldig uit. Ik ben heelemaal niet teruggekomen om je het sleuteltje te vragen. Moet ik dat nu nog tien keer herhalen?

Hastings keek met zijn sluwe oogen en een soort van medelijdend glimlachje naar de secretaris en mompelde toen halffluid:

— Als U nu maar liever eerlijk zei dat het een truc is, dan kon ik aan ernstiger en degelijker werk beginnen. Ik heb werkelijk geen tijd voor dergelijke .....

— Maar het was geen truc, viel Hauser hem heftig in de rede. Wat ik zeg is de waarheid. Ik ben niet gewoon om te liegen. Miss Lilian kwam weer terug en vroeg mij, om de sleutel, en daar blijf ik bij, al moest zoo aanstonds jullie heele drommelsche santekraam boven mijn hoofd ineensstorten!

— Maar Miss Lilian ontkent het, riep Hastings wanhopig uit.

— En toch is het zoo, hield de secretaris vol.

Hastings dacht even na, krabde zich achter het oor, keek nog eens naar het slot van de tasch, en hernam toen, peinzend:

— Die vestibule van ons is niet overal even helder verlicht. Er zijn donkere plekjes. Kan het dus mogelijk zijn, dat een andere dame zich heeft uitgegeven voor Miss Lilian Harvey? Het denkbeeld dat een tweede vrouw ter wereld op haar zou kunnen gelijken kwam de mooie filmkunstenaars zoo monsterachtig voor, dat zij het bijna uitschreeuwde van verontwaardiging.

Hastings echter bekommerde zich er niets om en vervolgde:

— Welnu, mijnheer Hauser — Is het mogelijk wat ik daar veronderstel?

— Naar het schijnt is alles hier mogelijk, antwoordde Hauser sarcastisch. Maar ik zou er wel een eed op kunnen doen, dat het Miss

Harvey was. Hetzelfde korenblonde haar — hetzelfde toilet, hetzelfde hoedje met den grooten luifel —

— Daar hebben wij het al, riep Hastings op een toon van zegepraal. Die tegenwoordige luifels beschaduwden het gezicht.

Korenblond haar heeft iedere vrouw die het hebben wil en dat binnen 5 minuten. Ook dat kleedje lijkt mij niet zoo verbazend ingewikkeld te zijn. Het komt me voor dat om de andere vrouw zoo'n toilet draagt.

— Heeft u nog meer hoogdravende complimenten van dat soort, mijnheer Hastings, — vroeg Lilian scherp. Ik ben dus de eerste de beste. Ik wijk volstrekt niet af van het vulgus? Men kan iedere andere vrouw heel gemakkelijk voor mij aanzien? Danke tausend Mal! U is zeer hoffelijk!

— U moet het mij niet kwalijk nemen, Miss, met hoffelijkheid vindt men geen juweelen terug wel met nauwkeurigheid. Dus, mijnheer Hauser een dame vroeg U om het sleuteltje, teneinde haar tasch te kunnen openen. Die droeg ze dus? De vraag werd afgevuurd als een geweerkogel, en de secretaris was er heelmaal door verbluft. Hij stotterde:

— Om U de waarheid te zeggen — daarop heb ik in het geheel niet gelet. — Het is mogelijk dat zij de tasch droeg, het is ook mogelijk dat zij het niet deed. In ieder geval had zij erge haast, ze stampvoette, en dan weet ik hoe laat het is en ik haast mij, te doen wat zij mij verzoekt.

— Mooi zoo! Het sleuteltje is dus van Uw portemonnaie of uit Uw vestzakje overgegaan in het kleine handje, dat U werd voorgehouden. Exit Miss Harvey, of wie zich dan voor haar heeft uitgegeven. Het volgend oogenblik is zij weer verdwenen en met U hebben wij dus feitelijk afgedaan. Van dit oogenblik af is Miss Harvey de hoofdpersoon. Dat sleuteltje was natuurlijk bestemd om Uw tasch te openen, en dat ze geopend is — men heeft maar naar het slot te kijken en het feit te bedenken, dat Uw diamanten halssnoer eruit is weggenomen.

— Wat een krachtige redeneertrant! Wat sluit dat alles als een bus! hoonde de beroemde filmartiste. Nu nog mijn diamanten terug, en wij zijn waar wij wezen moeten.

— Alles komt voor wie weet te wachten, Miss Harvey — soms! zeide de detective koeltjes. Ik verzeker U, dat het menigmaal geen kwaad kan, als men zuiver redeneert. Wij gaan dus verder. U zegt dat U het sleuteltje niet heeft teruggehaald en ik moet U dus gelooven. Dat heeft dus een ander gedaan,

in Uw plaats, iemand die zoo sprekend op U geleek, in uiterlijk en stem, dat zelfs Uw secretaris zich heeft vergist. Apropos, mijnheer Hauser, hoe lang is U in dienst van Miss Harvey?

— Twee jaren!

— Dat kan in sommige gevallen een zeer lange tijd zijn, mijnheer.

— Het wordt hoe langer hoe fraaier, riep de filmster boos. Geloof U soms dat ik hem mishandel of hem niet genoeg betaal?

— Niets van dat alles geloof ik, Miss Harvey, Willen wij verder gaan?

U gaat dus van de vestibule regelrecht naar deze kamer. U is er toch regelrecht heengegaan?

— Zeker.

— Heeft U den weg alleen gevonden?

— In het begin wel. Ik vroeg natuurlijk naar het nummer van mijn kamer, maar ze hadden hier allemaal erge haast. Toen heeft een soort van kamermeisje zich over mij ontfermd en mij verder den weg gewezen.

— En — was dat kamermeisje korenblond?

— Vuurrood!

— En met het bekende schortje, het witte kapje?

— Juist! Zoo weggelopen uit een film van 20 jaar geleden zei Lilian.

— Dat kunt U natuurlijk alleen maar bij overlevering weten, zeide Haastings glimlachend en met een lichte buiging.

— Gelukkig — U schijnt ook nog te weten wat hoffelijkheid is.

— Laten wij geen tijd verliezen met wederzijdsche plichtplegingen, Miss Harvey, hernam de detective, weer geheel in zijn beroep. Dat kamermeisje met dat roode haar moeten wij natuurlijk zien terug te vinden. Ik wil U wel zeggen dat ik er hier nog nooit een heb gezien. De productie-leider houdt niet van rood. Kent U hem?

— Is dat soms die heer die er uit ziet als een somber nijlpaard? Ja, die is hier geweest en heeft mij tot spoed aangemaand.

— Houd hem te vriend, dat is alles wat ik U raad, zeide Hastings droogjes.

— Laat eens zien. Van de vestibule tot deze kamer is zoch zeker wel 10 minuten. Heeft U van een lift gebruik gemaakt?

— Een keer!

— Was toen het kameniertje bij U?

— Ja, dat was met mij ingestapt.

— Stond ze dicht naast U?

— Vlak naast me. De lift was heelmaal vol.

— Veronderstel eens dat ze niet rood was

geweest, maar blond, meent U dat ze dan wel wat op U geleken kon hebben?

De filmartiste scheen een zwaren strijd te voeren met haar ijdelheid als vrouw, die moeilijk kon erkennen, dat er een ander op haar geleek, maar zij eindigde toch met aarzelend toe te geven:

— Ze had groote blauwe oogen, een rond gezicht, gevulde wangen. Ze zag er heel goed uit. Alles wel beschouwd leek ze dus wel een beetje op me.

— Nu nog dit — weet U zeker, dat Uw tasch gesloten was, toen U de lift binnen stapte?

— Ik ben er absoluut zeker van.

— En — was ze nog dicht toen U de lift weer verliet?

— Dat weet ik niet zoo precies, want toen werd mijn aandacht in beslag genomen door dat kamermeisje, dat vriendelijk vroeg of ze mij soms behulpzaam kon zijn.

— En die is toen meegegaan tot aan Uw kamerdeur?

Tot een paar stappen afstand.

— Onderweg is U niemand tegen gekomen?

— O ja, dat wel, massa's menschen, maar die liepen ons allen haastig voorbij. Het is vreeselijk, zooveel haast hier iedereen schijnt te hebben.

— Niemand is hier in de kamer geweest, alvorens U den diefstal ontdekte?

— Alleen mijn secretaris, maar ik verzeker U dat U in die richting niet behoeft te zoeken.

— Dat denk ik ook niet te doen, Miss Harvey.

Op het heele gebied van Paramount komen geen roodharige vrouwen voor of tenminste geen roodharige kamermeisjes. Als Norton er een aantof, zou hij ze met rattekruid vergiftigen. Hij kan ze niet zien. Hij heeft drie maanden met Macdonald moeten werken, en dat heeft hem voor goed afkeering gemaakt van het rood. U weet natuurlijk wat dit beteekent. Dat kamermeisje droeg een pruik. 5 minuten tevoren was ze in de vestibule en met korenblond haar het sleuteltje gaan vragen. — En toen droeg ze zulk een beige tailor als daar nu over den stoel ligt. U zult toch met mij eens zijn, dat de vorm, noch de kleur buitensporig zijn. Voorloopig voeg ik hier niets meer aan toe Miss Harvey tenzij U mij nog iets bijzonders hebt mede te deelen.

— Ik weet niet, of het bijzonder is, dat ik een paar uren geleden op straat, voor mijn hotel, tegen diefstal gewaarschuwd ben, door een geheel onbekenden man, die eruitzag als een detective.

— Als een detective? Dan kan het evengoed

een gangster geweest zijn! zeide Hastings, zijn harde, als hout aanvoelende schouders ophalend. Dat bevat me alles behalve. Nu, ik zal nog zien, wat ik er aan doen kan — maar ik vrees dat het niet veel zal zijn. De schatjes hebben naar het schijnt weer een nieuwe truc verzonnen, en al ben ik uit het vijandige kamp — ik moet ruiterlijk erkennen dat het een eerste klasse truc is!

— Maar dan ben ik dus in een roovershol terecht gekomen! kreet Lilian Harvey haar beroemde, mooi gevormde handjes wringend.

— Dat komt men hier in Amerika al gauw, Miss Harvey, zeide de detective, en hij was al bij de deur. Ik zou den moed nog maar niet verliezen, maar de kans dat U de juweelen terugkrijgt, staat als 1 tegen 1000! U wilt aanstonds wel even op mijn kantoor komen, Mijnheer Brausewetter, ach, pardon, vroeger heetten alle Duitschers hier zoo, Mijnheer Hauser en een nauwkeurige beschrijving geven van de gestolen diamanten.

— Nu, dat ziet er prachtig uit, weeklaagde Lilian Harvey. Stel je eens voor dat ze gevonden worden!

— Men mag er niet aan denken, zeide Hauser benauwd. Je had ook nooit zoo dwaas moeten zijn valsche steenen te dragen. Ik heb altijd gedacht, dat je voor een fortuin aan diamanten had!

— Maar die heb ik ook, domoor. Maar

dacht je dat ik zoo gek was geweest om die te dragen!

Op dit oogenblik werd er vrij krachtig op de deur geklopt, dadelijk daarop ging ze open, en er kwam een neger binnen in een zeegroene livrei, die zonder iets te zeggen en met een grijnslachje een keurig verzegeld pakje met een brief op de tafel neerlegde en dadelijk daarop weer heenging.

De filmdiva en haar secretaris keken elkander zwijgend aan.

Toen strekte Lilian de hand naar den brief uit, terwijl Hauser bedachtzaam het keurig pakje openmaakte.

Het cartonnen doosje zonder eenig merkteeken bevatte een snoer diamanten, en in het briefje las Lilian tot haar ontzetting het volgende:

Hooggeachte Miss Harvey!

Tot mijn verbazing en groote teleurstelling ben ik tot de ontdekking gekomen dat ik U nutteloos gewaarschuwd en nog nuttelooser van Uw diamanten beroofd heb. Helaas houden zijn niet wat hun uiterlijk belooft. Zij zijn namelijk valsch, ofschoon zeer kunstig nageemaakt. Ik veroorloof mij, ze U hierbij weder te laten toekomen en verblijf met de verzekering, dat ik het hierbij niet hoop te laten,

Hoogachtend

Uw dienstwillige dienaar
JOHN RAFFLES

BATCO DE WERELD COUPONS

**worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwaliteit.**

HOOFDSTUK III.

'S NACHTS IN HET HOTEL.

Hauser, die was opgestaan, liet zich op een stoel neervallen, die er van kraakte en steunde, bleek als het papier, dat Lilian hem zwijgend had overhandigd en dat hij snel had doorgelezen:

— Het toppunt! Is die man hier? Dan kunnen wij nog een opwindende tijd tegemoet gaan. Maar een ding is tenminste gelukkig. Aan het onderzoek komt nu tenminste automatisch een einde.

Hij was opgesprongen, maar Lilian legde haar kleine hand op zijn mouw, en vroeg levendig:

— Wat wil je doen?

— Natuurlijk Hastings achternalooopen en hem zeggen, dat hij zich verder geen moeite meer behoeft te geven, omdat het snoer zooveel weer bezorgd is!

— En denk je dat hij dat zoo maar gelooft?

— Dan laten wij hem den brief lezen, van den man, dien ik altijd een verzinsel van een romanschrijver heb geloofd!

— Ben je gek? riep de filmdiva verschrikt uit. In dien brief staat immers dat de diamanten valsch zijn, dat mag juist in geen geval bekend zijn. Ik zou het besterven. Ik zou me hier voor goed onmogelijk hebben gemaakt.

— Dan laten wij hem den brief niet lezen, en wij zeggen eenvoudig, dat het een vergissing was, en dat je de juweelen zoo maar los in je zak had!

— Dat zal hij nooit willen gelooven, Frank! Dat is immers te dwaas om los te loopen. Hij zal ook zijn mond niet houden. De journalisten komen erachter, ik krijg hier een heele zwerm van die persmensen over den vloer, allen zullen ze het collier willen zien en dan komt het misschien toch nog uit, dat ze zijn nagemaakt. Neen, het is veel beter, dat Hastings maar blijft zoeken.

— Vrees je dan niet dat die Raffles die zaak openbaar zal maken?

— Geen seconde! Ze hebben mij gezegd, dat hij een gentleman is, en hij zal geen vrouw belachelijk willen maken — de ergste misdaad die er voor een man van eer bestaat.

— Jij gelooft dus aan hem? En je hebt steeds aan hem geloofd? vroeg Hauser verbluft.

— Eerlijk gezegd, neen. Maar dat briefje heeft het mij wel beter geleerd.

— Maar zulk een brief kan iedereen schrijven. Het zijn gewone, moderne blokletters zooals ze op sommige scholen worden onderwezen.

— Behalve de onderteekening. We laten het er dus bij, dat ik de juweelen goed verstop en laat Hastings maar zoeken tot hij blauw ziet.

Hauser had graag een opmerking willen maken maar hij zweeg. Hij had de oogen van Lilian gezien, en dat was voldoende. Zij zou weer op haar stuk blijven staan. Hij schikte zich dus, voor de zooveelste maal.

En nauwelijks was het snoer goed opgeborgen, of er werd alweder op de deur gehamerd, en een buitengewoon mager man, die aan een struisvogel deed denken kwam met een zure hoffelijkheid vragen of het Miss Harvey wellicht eindelijk zou schicken, haar medewerking te verleenē aan de opname. Het schikte Miss Harvey. De kapper kwam opnieuw binnen vervelen, haar gelaat werd geel geschilderd, haar wenkbrauwen werden bijgepenseeld, een drupje atropine werd in de ooghoeken gedruppeld teneinde de pupil te vergrooten en de oogen te doen schitteren, haar haar werd opnieuw gegolfd, de filmster verkleedde zich, en ondertusschen kuierde de secretaris over het geweldige terrein, nam alles in oogenschouw, werd hier en daar ruw opzij geduwd, geraakte bijna onder een groot stuk decor, ontweek hier een electrisch miniatuur-trammetje met materiaal, daar een groep cowboys die op hun kleine paarden voortjoegen, en tenslotte werd hem beleefd maar dringend verzocht niemand in den weg te loopen.

En Lilian Harvey repeteerde ondertusschen, zooals een filmster nu eenmaal moet repeteeren — d.w.z. vijftien, twintig maal een kort tooneeltje herhalend dat op het spreektooneel geen tien seconden in beslag zou hebben genomen.

Zij was dan ook zeer vermoeid, toen eindelijk „het sombere nijlpaard” decreteerde dat het voor dien dag genoeg was geweest. Zij nam haastig haar bad in een van de fraaie, goed uitgeruste badkamers, die daarvoor beschikbaar

waren, en dat haar weer gedeeltelijk opfrischte, en vervolgens reden zij weer op juist dezelfde wijze terug naar Los Angeles, twee maal in een taxi, eenmaal in den trein.

Zij dineerden in een befaamd hotel, dat zich gelukkig mocht prijzen in het bezit van een voortreffelijken kok, en des avonds verscheen de nieuwe ster aan het firmament van Hollywood in de groote zaal van „Moonshine Palace”.

Deze zaak stond niet al te gunstig bekend, en in de vorige weken hadden er zeer verdachte tooneelen afgespeeld, waarbij de politie was te pas gekomen, maar men kon nu eenmaal Moonshine Palace niet overslaan als men in de filmwereld voor vol wenschte te worden aangezien.

Er is niet alleen een zeer groote danszaal, ingericht met een bijna barbaarsche weelde, en die alleen al een half millioen gekost had, maar er is ook een afzonderlijke zaal, waar de cabaretkunst gediend wordt evenals die van de variété, en waar bekende beroemdheden uit alle deelen van de wereld optreden tegen honoraria, die nog steeds lachwekkend hoog waren. Ook bevond zich daar een speelzaal, maar die was niet zoo gemakkelijk te vinden, en voor de politie scheen zij zelf onbereikbaar te zijn. Die had er tenminste nog nooit een inval gedaan, maar booze tongen beweerden, dat dit volstrekt niet lag aan de topografische gesteldheid van die zaal, maar uitsluitend aan de gulle hand, waarmede Hank Moore, de eigenaar, geld rond deelde onder de vrienden die hij bij de politie bezat.

Moonshine Palace was een inrichting waar men nog steeds niet anders dan in rok, smoking en avondtoilet kon verschijnen. Een bezoek eraan behoorde tot de traditie die niet ongestraft met voeten kon worden getreden.

Wie er weg bleef, belastte zich met het odium van ontoelaatbare buitennissigheid.

Zoo had men er dus reeds Charley Chaplin, Wallace Beery, Sternberg, Emil Jannings, Pola Negri, en den nog altijd diep betreurden Valentino gezien, om er slechts eenige te noemen.

Alleen Greta Garbo had er nog nooit een voet gezet, maar dat strookte volkomen met haar teruggetrokken, eenigszins geheimzinnigen aard.

Lilian bleef daar een paar uren, maakte kennis met de jonge Fairbanks, danste een paar dansen met hen, verloor in de speelzaal 500 dollars, hetgeen haar humeur verduisterde, — want al was onze bevallige filmster wel niet bepaald gierig, zij gaf toch ongaarne geld uit, en soupeerde tenslotte te midden van een zeer zonderling, en zeer gemeleerd gezelschap, voor

de helft samengesteld uit filmhelden en heldinnen met een wereldreputatie, en voor de andere helft uit personen, die zij in het geheel niet kende, die ontegenzeggelijk keurig waren gekleed, maar die zij niettemin, als zij de waarheid had moeten zeggen ongaarne alleen op een donkere weg zou hebben ontmoet!

Men had niet eens de moeite genomen, haar aan die lieden voor te stellen en iedereen scheen het volkomen in den haak te vinden, dat die heeren met hun briljanten en hun al te glimmend haar, hun Italiaansch uiterlijk en hun gepolijste nagels plaats namen aan dezelfde tafel waar grootheden als de beide Talmedges de bijna vergeten Lilian Gish, Colleen Moore, Novarro en anderen hadden plaats genomen.

Trouwens, de voorstellers zouden wel wat verlegen zijn geweest, als zij de antecedenten van die luidruchtige, schel lachende en nu en dan ook wel eens roepende gasten hadden moeten mededeelen. Want om het maar kort te zeggen waren het dranksmokkelaars, kidnappers en heel gewone dieven — om van het ergste nog maar niet te spreken.

Als men die lieden eens had gefouilleerd, terwijl zij daar zoo opgewekt tafelde, dan zou men stellig in de zakken van allen, prima revolvers en brownings hebben gevonden, allen met scherp geladen revolvers en voor het gebruik gereed.

Maar niemand dacht aan fouilleeren, de politie zeker wel het allerminst. Een kort oogenblik zag men er een welbekend commissaris, die met een vaderlijken glimlach van den deurdrempel af, neerkeek op al die etende, lachende en pratende menschen, waarvan zeker de helft tot de misdadigerswereld behoorde, om vervolgens een paar woorden te wisselen met Hank Moore, en dan weer te verdwijnen.

Lilian Harvey, die al wel reeds het een en ander vernomen had van de zeer ernstige en bloedige gebeurtenissen, die pas kort geleden in datzelfde huis hadden plaats gevonden, richtte de verwonderde vraag tot haren buurman, of de politie die Moore dan niet had behooren te arresteren, waarop zij ten antwoord kreeg, op een even verbaasden toon, dat dit bezwaarlijk ging, omdat de commissaris „erbij” was.

En met die tamelijk raadselachtige verklaring moest de nieuweling het maar doen. Zij amuseerde zich overigens koninklijk, zij dronk vrij veel van de nog altijd verboden champagne, die daar stroomde, alsof Volstead nooit bestaan had en nooit zijn berucht geworden drankwetten had doen aannemen.

Om een uur of één in den nacht toen zij ook

werkelijk nauwelijks meer op haar beenen kon staan van vermoeidheid, bracht de goedmoedige lachende Jannings, die twintig glazen bier kon drinken, zonder dat men iets aan hem bemerkte, haar in zijn geweldig groote Lincoln naar haar hotel terug.

Ook nu gebiedt de waarheid, te zeggen, dat Herr Hauser zeker een ijverig dienaar was, maar toch niet zoo ijverig, of hij had niet op haar gewacht, maar zich reeds te ruste begeven.

Lilian was een beetje doezelig, toen ze haar kleine hand in de groote vin van den Duitschen filmheros legde, maar zij wist toch nog zeer goed wat zij deed, zij wist den weg naar de lift te vinden, na haar sleutel te hebben gevraagd, zij stapte weer uit die lift op de juiste verdieping, die de 17de was, zij behoefde zelfs volstrekt niet naar het slot te tasten, maar ging binnen, sloot de deur, maakte licht, en begon toen aan een kleine alleenspraak, terwijl ze haar mantel en hoed neerwierp en op de breede rustbank neerplofte.

— Die menschen hebben gelijk — een hotel is een bezoeking — Hauser moet zoo gauw mogelijk een bungalow voor me huren, — en als er geen te huur is, dan koopen wij er een, *per bacco!* Het is hier saai en akelig — ik kan hier geen vrienden ontvangen — en die akelige Frank, die het niet eens de moeite waard vindt om op me te wachten.

De jonge vrouw had dit alles bijna hardop gezegd, en nu zweeg ze plotseling en keek rond in het ongezellige, van nikkel en witte tegels glinsterende vertrek, zooals er in Amerika honderdduizenden zijn, die allen op elkaar gelijken, aangegrepen door een onverklaarbare beklemming, waarom zij zelf zenuwachtig moest lachen.

In de stad was het nog druk, maar op deze hoogte hoorde men niets meer van het straatgerucht, want de muren waren dik en de vensters waren stevig gesloten. Het was zeer stil en op de gangen hoorde men op dit late uur ook geen voetstappen meer, die over de dikke loopers gingen.

Het was juist die suiselende stilte, na het rumoer, het gelach en het gezang in Moonshirne Palace, dat haar zenuwen, welke dien dag toch reeds veel te verduren hadden gehad, op een bijzondere, onaangename wijze prikkelde.

Lilian opende haar beroemde handtasch, met behulp van een sleuteltje, hetwelk Hauser nog in den loop van dienzelfden middag voor haar had moeten maken.

Staande voor de tafel, haalde zij er het pakje met de diamanten uit, opende het langzaam,

liet de prachtig nagemaakte dingen door haar slanke vingers glijden, en las toen voor de vierde maal het laconieke, korte briefje van den grooten avonturier, die er zijn krachtige handteekening onder had geplaatst.

Zij vouwde het zorgvuldig heel klein op, en stak het weg achter de losse voering van de tasch.

Op dat oogenblik geloofde zij in de aangrenzende badkamer een zacht geluid te hooren, dat als het tikken van glas op marmer klonk, en op hetzelfde oogenblik stond haar hart stil, want de tusschendeur ging open en op hetzelfde oogenblik traden twee mannen binnen, beiden in avondtoilet, beiden gemaskerd en beiden met een niet te groote, maar toch zeer welsprekende browning in de vuist.

Met een paar katachtige stappen waren zij reeds links en rechts van de doodelijk ontstelde „ster” getreden en een hunner was al fluisterende maar op dreigende toon begonnen:

— Laat los die diamanten, en als je een kik geeft, dan ben je er geweest.

Zachtjes rinkelend viel het snoer uit Lilian's bevende vingers op het gepolitoerde tafelblad en de gemaskerde greep het onmiddellijk, liet het in de buitenzak van zijn smoking glijden en hernam, de revolver dreigend naar haar hals opheffend:

— Heb je geld? Contant bedoel ik? Met cheques hoef je niet aan te komen.

— In de — in de tasch! stamelde Lilian, meer dood dan levend. Het is niet veel — nog geen 3000 dollar aan papier. Maar ga dan om 's hemels wil weg — ik voel me — alles draait om mij heen!

Met de vlugheid en de handigheid van een vakman stak de tweede bandiet zijn hand in het binnenste van de tasch, vond daar een kleine portefeuille, controleerde den inhoud en liet ze met een tevreden geknor in zijn zak verdwijnen.

— Bind haar nu maar, Jim — en dan een prop in haar mond.

— Dat — dat hoeft niet! Dat hoeft heusch niet! zeide Lilian klappertandend, doodsbleek en steun zoekend aan den tafeland. Ik zal werkelijk niet schreeuwen. Als jullie nu maar dadelijk weggaat.

— Dat kennen we, zeide de bandiet, die de juweelen had weggenomen, op schamperen toon. Vooruit Jim — sta daar nu niet als een zoutpilaar!

De man die met dezen naam was aangesproken, nam snel een handdoek van den glazen stang, naast den waschtafel en bond

de handen van Lilian op den rug, als iemand die dit werk vaker gedaan heeft.

Hij maakte zich gereed een tamelijk smerige doek, die hij uit zijn zak had gehaald tot een prop ineen te duwen, toen Lilian begon te wankelen, een soort van snik liet hooren, en zonder veel leven te maken, op de grond neergleed.

— Het is al niet meer noodig, bromde Jim, laten we maken dat we wegkomen. Ze geeft zeker het eerste half uur geen geluid.

De eerste bandiet echter scheen geen haast te hebben. Zijn blikken gingen snel door het vertrek, hij kreeg de tasch weer in het oog, en begon ze haastig te doorzoeken.

Zonder nauwkeurig toe te zien wat hij in handen kreeg, haalde hij er nog eenige fraaie ringen uit, een gouden beursje, een met kleine diamanten bezet horloge, en nog wat andere voorwerpen, die hij haastig in zijn zak liet glijden.

Op een muurtafeltje vond hij een klein, ebbenhouten kistje, dat hij even liet rammelen en toen eveneens wegborg. Na toen nog even te hebben rondgekeken zeide hij :

— Hier moeten we het voorloepig bij laten, Jim. Je kunt wel zien, dat ze nog pas begint. Als we een halfjaar gewacht hadden, zou er hier meer te halen zijn geweest.

— Jij bent nooit tevreden, Dave, maar ik zeg : Hebben is hebben, maar krijgen is de kunst. Dat is nu mijn filosofie. Gaan we weg of blijven we hier nog wat plakken.

— Neen, het is tijd om de plaat te poetsen !

— Doe weg je masker, we gaan heel gewoon naar buiten als gasten van het hotel.

De twee bandieten ontdeden zich van hun masker, staken hun revolvers weg, en verlieten het vertrek weer door de tusschendeur.

In de badkamer vonden zij hun avondcapes en hooge hoeden, wierpen de mantels losjes over hun arm, en plaatsden de hoeden eenigszins schuin op het hoofd en toen kwamen ze door de deur van de badkamer, waarvan ze een sleutel hadden bezeten weer op de gang.

Zonder zich in het minst te haasten, liepen ze de gang teneinde, totdat ze een lift vonden, waarmede ze tot in de vestibule afdaalden.

En nauwkeurig op hetzelfde oogenblik dat zij die vestibule begonnen over te steken, opende daar boven in haar kamer, Lilian Harvey de oogen weer, keek verwonderd om zich heen, en opende juist haar mond om krijschend te gaan gillen toen er weer iets voorviel, dat haar met schrik en stomheid sloeg.

Want de deur van het smalle, ijzeren balkon

werd zacht maar snel geopend, en een mar trad binnen met een masker voor het gelaat, in een smoking....

— Maar ga dan toch heen, jammerde Lilian teneinde raad. Ik heb jullie immers alles gegeven wat ik bezat.

— Dan ben ik dus toch te laat gekomen, zeide de indringer. Jammer, maar ik kon er werkelijk niets aan doen. Ik geloof dat de schoeljes brownings bij zich hadden en zij zouden er gebruik van gemaakt hebben ook.

Nog terwijl hij sprak had de onbekende haastig den handdoek losgeknoopt, die de tengere polsen van de jonge vrouw op haar rug bijeengesnoerd hielden, en zijn blik ging naar de geheel geopende tasch, die zhteloos op het tafelblad was geworpen. Er kwam een trek van geamuseerde verbazing om zijn welbesneden lippen, toen hij uitriep:

— De diamanten gestolen ? Tweemaal op een dag ? Dat is zelfs voor een filmdiva wel wat te veel. Maar veel plezier zullen zij er niet aan belven. Zij kunnen nauwelijks de vestibule bereikt hebben — een oogenblikje, als ik U verzoeken mag.

De onbekende sloeg het gordijn voor de balcondeur een weinigje terzijde, bracht een zilveren fluitje aan de mond, en blies op een bijzondere wijze.

— Wat doet U ? vroeg Lilian ontsteld. Fluit U om de politie ?

— Welneen, antwoordde de man lachend. Heeft U er ooit van gehoord, dat gemaskerde indringers zelf om de politie fluiten ? Ik waarschuw een van mijn helpers. Ik wil weten waar die kerels met hun buit blijven, naar het schijnt hebben ze nog meer uit Uw tasch gehaald dan alleen de diamanten.

Lilian Harvey had de tasch naar zich toe gerust, keerde ze om en om, en jammerde :

— O, die schurken ! Alles hebben ze mij ontstolen, Mijn polshorloge, mijn gouden beurs, mijn ringen....

— Even valsch als het halssnoer ? vroeg de onbekende met een raadselachtig glimlachje.

De jonge vrouw keek hem met open mond en doodelijk verschrikte oogen aan en vroeg stamelend :

— Hoe weet U dat ?....

— Ik ben de man, die ze U voor het eerst ontnam in het hoofdgebouw van Paramount. Ik ben de man die U het briefje schreef en die U waarschuwde vanmorgen. Ik was teruggekeerd in de hoop, dat ik hier toch ook nog wat echte sieraden zou vinden, en mijn naam is John Raffles !

Lilian legde even de hand op het hart, terwijl ze den gemaskerden man aanstaarde, alsof ze een spookverschijning zag.

— U kwam dus hier — om mij te bestellen ?

— Het is een heel leelijk woord, maar het is zoo. Ik had U willen bestraffen. Daarom ontnam ik U ook de juweelen, want ik kon niet anders denken of ze waren echt. Ik had U vanmorgen in alle oprechtheid gewaarschuwd. U sloeg die waarschuwing in den wind en dat heb ik U zeer kwalijk genomen.

— Dus — U schreef me ook dat briefje —

Zij begon met koortsachtige hand in de tasch te woelen en riep plotseling op verschrikten toon :

— Het is weg !

— Wat is weg ? vroeg Raffles, een stap naderbij komend.

— Uw briefje, ik las het even voordat die schurken binnen kwamen. Ik stak het achter de voering en nu is het weg !

Raffles zocht haastig op het gladde tafelblad en op den vloer en zeide toen schouderophalend :

— Dan hebben zij het in hun haast om de tasch te doorzoeken tusschen de vingers gekregen, dan zit het nu in den zak van een hunner. Dan zullen zij het aanstonds lezen en dan weten zij, hoezeer het mij ook spijt, dat het hoofdbestanddeel van hun buit geen 10 dollars waard is ! En dat ik hun dat juist moet onthullen, dat vind ik zeer merkwaardig en belangwekkend !

Maar Lilian scheen er het belangwekkende niet van in te zien, want zij viel op de rustbank neer, sloeg de handen voor het gelaat en steunde zachtjes :

— Dat ellendige halssnoer ! Ik ben geblameerd !

— Misschien nog niet ! Een van mijn vrienden is hen na het ontvangen van mijn fluitsein achterna gegaan.

Lilian liet langzaam de handen zakken, keek Raffles met ontroerde oogen aan, en stamelde :

— Wat is U dan toch voor een man ? Het eene oogenblik moet men gelooven dat U een een — — —

— Een misdadiger bent ! hielp Raffles haar glimlachend op weg.

— En het volgende oogenblik toont U zich een echte gentleman ! vervolgde de jeugdige artiste bedremmeld. Wien van de twee moet ik nu mijn vertrouwen schenken ?

— Als ik U was, deed ik het geen van beiden, antwoordde Raffles koeltjes. Dat is het zekerste, en ik dring er ook volstrekt niet op aan, dat U mij Uw vertrouwen schenkt. Dat is van een

filmberoemdheid toch wel wat erg veel verlangd. Maar dit zou ik toch wel willen weten. Heeft U alleen maar valsche juweelen ?

— Alles wat de bandieten zooveen uit mijn tasch hebben gestolen was echt, met uitzondering van het diamanten snoer !

— En bestaat er geen tweelingbroeder van het diamanten snoer, dat evenwel echt is ?

Lilian voelde door de gaten van het masker twee oogen, waarvan zij de kleur niet kon herkennen, als het ware haar gedachten peilen. En zij kon niet anders, zij moest antwoorden :

— Er bestaat inderdaad een diamanten halssnoer, dat precies gelijk op het valsche en dat minstens twee honderd duizend mark waard is.

— En heeft U dat halssnoer hier ? Ik bedoel is het in dit hotel ?

Raffles was nog naderbij gekomen, en nu zag zij pas de kleur van zijn groote doordringende oogen, die zich als het ware in haar ziel boorden.

Zij begon te sidderen, zij verbleekte, zij boog het hoofd en antwoordde nauwelijks hoorbaar :

— Ik heb gelogen, het is niet waar, er bestaat geen echt snoer. Ik heb er nooit een gehad, maar ik hoop er later wel een te krijgen. Ik heb vanmiddag ook mijn secretaris belogen, toen die me er naar vroeg — want ik schaamde mij zoo !

— Dan mag U dien secretaris zeker erg graag lijden ? vroeg Raffles met een flauwe glimlach. Maar dat zijn mijn zaken niet. De hoofdzaak is, dat dat valsche snoer Uw eenig bezit is. Ik vond het ook al wonderlijk, dat U zoo bevreesd was voor publicatie als U toch onmiddellijk het echte had kunnen toonen. Ja dan schiet er niets anders op over, of ik tracht dat waarde-looze ding weer voor U in handen te krijgen. Is U dat iets waard ?

— Het zou mij een fortuin waard zijn ! Een om wie gelachen wordt is heel erg, maar een filmster, die men bespot is onmogelijk geworden !

— Een fortuin klinkt wat overdreven, maar de rest van de gestolen juweelen bij voorbeeld ?

Een heel kort oogenblikje stond Lilian in raad. Het was alsof zij snel de waarde berekende van de gestolen kleinodiën.

Toen zeide zij spontaan :

Als U mij het valsche snoer terugbezorgt, dan kunt U de rest houden — natuurlijk verondersteld dat de schurken U den buit afstaan.

— Goedwillig zullen zij dat wel niet doen, Miss Harvey, zeide Raffles en zijn witte, kleine tanden blonken een oogenblik tusschen de smalle lippen. Maar afstaan zullen zij toch moe-

ten. Nog een vraag voor ik U verlaat, met de aanbeveling Uw sloten en grendels duchtig na te zien — bij wien hebt U dat valsche snoer laten maken?

— Bij een bevrienden juwelier in Weenen

— En — heeft die soms een bestaand collier tot voorbeeld genomen?

— Dat geloof ik haast wel, antwoordde Lilian blozend. Mijn snoer is een getrouwe copie van dat van Gravin Eilna Echevary, de dochter van den beroemden Hongaarschen schilder.

Raffles had een korte beweging van verrassing gemaakt en zeide met een lachje en de hand reeds aan zijn masker, vlak bij de deur staande,

— Dan moeten wij maar hopen, Miss Harvey, dat ik dat valsche collier vlug uit die handen van de roovers zie terug te krijgen, anders zouden er nog gevaarlijke complicaties ontstaan, want ik weet toevallig met volmaakte zekerheid dat Gravin Echevary haar snoer naar Amerika verkocht heeft en op dit oogenblik ligt het in de safe van een juwelier van Los Angeles!

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK IV.

EEN MODERNE KLUCHT DER VERGISSINGEN.

Lilian Harvey stond een oogenblik onbeweegelijk naar de reeds gesloten deur te kijken, toen slikte zij een paar malen moeilijk en toen viel haar blik op een klein stukje papier, dat vlak voor haar op het tafelblad lag.

Zij nam het op en las bijna werktuigelijk de met potlood gekrabbelde woorden:

— Indien U mij noodig heeft kunt U mij schrijven of telegrafeeren onder den naam Brown Kiosk 107. Ook kunt U het nummer Central West 10307 opbellen. Verscheur dit papiertje en onthoud de namen en nummers.

Lilian Harvey dacht er zelfs niet aan, dit bevel te weerstreven. Zij scheurde het papiertje tot heel kleine snippers, zeker wetend, dat zij de opgegeven nummers nooit meer zou kunnen vergeten.

Maar dadelijk daarop verviel zij in een gepeins, dat allesbehalve opwekkend was.

Wat Raffles haar omtrent het halssnoer van Gravin Echevary had medegedeeld kon zeer goed mogelijk zijn.

De Weenske juwelier die het valsche stuk voor haar had laten vervaardigen, had ook ter reparatie het beroemde snoer van de jonge gravin in handen gehad, en zij herinnerde zich nu zeer goed, dat hij haar omstreeks een jaar geleden had medegedeeld, dat de eigenares zich van het kostbare stuk had willen ontdoen, hiertoe door de nood der tijden gedwongen.

De jonge filmster, die met zooveel sensatie haar intrede deed in de wereld van de film, sliep dien nacht allesbehalve rustig, en het had niet veel gescheeld, of zij had den armen Hauser als een schildwacht voor haar deur geplaat.

Zij hoopte vurig dat de zonderlinge helper in den nood, die daar zoo eensklaps was komen opdagen, haar weder in het bezit zou stellen van de valsche juweelen, en zij dacht niet eens na over het zonderlinge van het feit, dat zij vast voornemens was, een hoeveelheid echte juweelen te betalen voor een snoer valsche!

Alles leek haar beter en wenschelijker toe, dan met den vinger te worden nagewezen, in dien wereld vol naijver, leedvermaak en zucht om mogelijke concurrenten den hals te breken.

Zij nam dadelijk na het opstaan een ijskoud bad, dat haar zenuwen weer een weinig tot kalmte bracht, kleepte zich en overtuigde zich, door het zachtjes voor zich heen te mompelen, dat zij het nummer van de telefoon nog wist evenals dat van de kiosk, dat de vreemde, nachtelijke bezoeker haar had opgegeven.

Raffles had verklaard, dat een van zijn vrienden dadelijk na het ontvangen sein de dieven zou nagaan, en zij stelde zich vol angst en nieuwsgierigheid de vraag, of die man reeds iets zou hebben ontdekt. Zou zij het wagen, Raffles op te bellen, en te vragen hoe de zaak stond?

Bij nader inzien durfde zij toch niet. Als de valsche juweelen waren teruggevonden, zou Raffles dat toch natuurlijk al hebben medegedeeld.

Niet zonder spanning kocht zij in de vestibule van het groote hotel aan de krantenkiosk, die daar stond eenige ochtendbladen, maar geen daarvan bevatte ook maar een regel over hetgeen zich dien nacht in het hotel had afgespeeld, en dat gaf haar een groot gevoel van opluchting, al onderschatte zij geenszins de waarde als reclame-object van zulk een nachtelijk overval, die nu eens werkelijk gebeurd was, en niet uit den vruchtbaren duim van een persagent was gezogen.

Hauser kwam naar beneden, goed uitgerust, frisch geschoren, in zijn humeur, en de jonge vrouw had hem bijna kunnen haten om die gemoedsrust en die serene kalmte.

Nu dit toch bezwaarlijk aanging volstond zij ermee hem erom te benijden en haastig naar een of ander voorwendsel te zoeken, hem een standje te geven.

Maar Hauser scheen dien morgen wel onkwetsbaar te zijn. Hij glimlachte haar vriendelijk toe, terwijl een kleine stortvloed van verwijten over hem werd uitgegoten, want hij kende zijn werkgeefster door en door — zij meende het niet zoo kwaad, en had waarschijnlijk slecht geslapen.

— Wat staat er voor vandaag op het programma? vroeg Lilian tenslotte gemelijk, en naar buiten ziende door het groote raam van

de eetzaal, naar de drukte daarbuiten op het plein, waar reeds de duizenden auto's trams en bussen schijnbaar ordeloos door elkander heen schoven.

— Er wordt om 10 uur begonnen, maar er zijn eerst een paar tooneelen waar je niets in te doen hebt en die zullen wel duren tot 11. Als ik jou was, zou ik eens een mooie wandelrit in de omgeving maken. Ik heb een uitstekend autotje voor je op den kop getikt.

— Toch geen tweedehands, vroeg Lilian met vlammeende oogen.

— Wel tweedehands, maar alles behalve een vod, een echte Rolls, die nog geen 3 maanden geleden van de fabriek is gekomen, die het eigendom was van Joan Crawford, die er genoeg van heeft gekregen. Ik heb den wagen heusch voor een koopje en hij zal je zitten of hij je aan het lijf geschilderd is.

— Maar ik pas voor een wandelrit in de buurt van deze stad, waar je telkens hoort van ontvoeringen en aanslagen!

— Je zou mij mee kunnen nemen!

— Dan pas ik er eerst recht voor!

— Heel vriendelijk, doe dan wat je wilt. Neem een van de gidsen mee van het hotel of een van de tolken. Die kennen de omgeving hier uitstekend. Je kunt van hier rijden naar Wilmington, San Pedro, of Long Beach, daar ben je in een half uurtje. Je kunt ook naar San Diego of naar Colorado gaan, dat is een tocht van bijna een uur — maar zorg alsjeblieft dat je tijdig terug bent, want de schoone dagen van Aranjuez zijn voorbij, waarin een filmster zich kon veroorloven, te laat op een repetitie te verschijnen. Nu is het anders geworden. Geen ster zoo hoog, of zoo blinkend, die gevrijwaard is tegen boete. Het is maar een waarschuwing, Lilian. Je hebt mij dus niet nodig vanmorgen?

— Ik heb je tenminste niet in mijn nabijheid nodig, antwoordde Lilian humeurig.

— Dan zal ik je een uurtje verlof vragen. Ik heb iets te doen in de stad. Gisteren heb ik een manchetknoop beschadigd bij het dichtdoen van een deur. Ik hecht erg aan die dingen, en ik wil ze laten herstellen.

— Een geschenk van een vrouw?

— Van de vrouw, van wie ik het meest ter wereld heb gehouden Lilian — van mijn moeder.

— Jij bent nog niet zoo kwaad, parole d'honneur! zeide Lilian, die was opgestaan en hem heel even aan het oor trok. Nu, da dan maar. Maar je zorgt dat je om 11 uur in de studio bent. Ik weet het niet — Ik voel me daar nog wat onzeker, zoo heelemaal alleen.

— Dat is een compliment voor mij, Lilian. Dan ga ik maar. Heb je mij nog iets te zeggen of op te dragen?

— Een kort oogenblik aarzelde de jonge vrouw, of zij niet liever alles aan Hauser moest mededeelen, maar toen zei ze, den blik afwendend:

— Koop wat mooie bloemen voor op mijn kamer, dat is alles. En zet wat haast achter den huur van een mooien bungalow. O ja, ik wil prentbriefkaarten hebben, een paar dozijn, maar vooral geen gekleurde, en breng cigarettens mee, maar niet zoo sterk gesausd, want daar wordt ik onpasselijk van, en ik heb in een drugstore hier op het plein heerlijke bonbons gezien. Daar wil ik een pond van hebben, en als die Rolls soms rood is, dan moet je ze zacht groen laten schilderen. En dat is waar ook, je moet mijn modiste opvangen en naar de studio sturen. En van die hoeden die mij gisteren zijn gezonden heb ik er twee gehouden, de rest moet terug. En denk erom, dat ik geen klein geld meer heb. Open ergens een Rekening Courant voor me. En kijk goed toe dat de slaapkamers in de bungalow niet op het Noorden liggen. En ik zou niet weten wat ik je verder nog had te vragen.

Hauser had laconiek zijn opschriftboekje te voorschijn gehaald en alles genoteerd.

Toen nam hij zijn hoed en lichte regenjas en zeide bij het opstaan:

— De Rolls is lichtgroen, want ik wist dat je die kleur prefereerde. De bungalow is al gehuurd en de slaapkamers liggen op het oosten. Je hoeden zijn al teruggezonden, en voor de rest zal ik zorgen. Tot straks in de studio.

Hauser ging naar buiten, bladerde opnieuw in zijn opschriftboekje en mompelde voor zich heen:

— Arthur Sloan, Mayflower Square. Goedkoop zal de man niet zijn, maar dat hindert niet. Als hij het werk maar goed verricht.

Het was zeer warm, maar de afstand was niet groot. De jonge man besloot dus te voet te gaan.

Hij liep om het reusachtige plein heen, ging een breede winkelstraat in, liep voorbij een van die paleisachtige warenhuizen die uit louter marmer schijnen te bestaan en zeer veel glas, en kwam zonder naar den weg te vragen in Mayflower square, een ruim plein met een vierkant plantsoen in het midden, omrings door de onmisbare plantanen, en waar zich eveneens louter winkels bevonden.

Een daarvan was de juwelierszaak van mijnheer Arthur Sloane, en het was daar dat de jonge

man binnentrad, niet zonder eenige schroom, want hij had nog nooit zoiets weelderigs en indrukwekkends gezien, en toch was hij al heel wat juweliers winkels in de hoofdsteden van het oude Europa binnengegaan.

Een jonge man, die eruitzag als een prins van den bloede, trotsch, knap, met een bleek interessant gelaat en keurig gekleed, trad hem dadelijk tegemoet, en vroeg op een zachte beschaafde toon naar zijn verlangens.

Hauser, die toch heel wat gewend was, durfde bijna zijn bescheiden vraag niet stellen, maar hij besloot er toch toe over te gaan, haalde een cartonnen doosje te voorschijn, opende het, en liet twee tamelijk ouderwetsche gouden manchetknoopen zien in den vorm van ineengekronkelde slangen, met robijnen oogen.

Een van de knoopen was verbogen, en miste het eene robijnsteentje.

Maar Hauser had met een voortreffelijk afgericht winkelbediende te doen, die met de grootste hoffelijkheid zei:

— Dat zijn zeer fraaie knoppen, mijnheer, en zeker waard om hersteld te worden. Het is een oogenblikje werk om dat recht te buigen en een nieuw oog in den holte van dien slangenkop te zetten. Als mijnheer er soms even op wil wachten....

— Heel graag! antwoordde Hauser haastig, die dit niet verwacht had.

De belangwekkende winkelbediende geleidde hem naar een gemakkelijken stoel, een weinig terzijde van de lange, ebbenhouten toonbank, die hier en daar met glazen platen was bedekt, afgewisseld met lappen zwart fluweel, en daarin liet Hauser zich neer, terwijl de jonge man met het doosje en de steenen vertrok. Hauser liet zijn oogen eens in het rond gaan. Hij zag nog andere mannelijke winkelbedienden, hij zag ook jonge meisjes, en het trof hem als iets zeer wonderlijks dat al die winkelbedienden een ro. schenen te spelen, dat zij meededen in een film! En dat was ook niets verwonderlijks want alles scheen hier doortrokken te zijn van den geest van de studio. En zelfs de wagenbestuurders van de tram, namen houdingen aan en maakten bevallige gebaren, alsof voortdurend de lens van de camera op hen gericht was.

De winkelzaal zelve was zeer groot en men moest wel 25 stappen doen om de zware, dubbelen toegangsdeur tot aan dien ebbenhouten toonbank, lichtgebogen als een maan-sikkel te bereiken. Langs de wanden stonden hooge kostbare vitrines en achter de toon-

bank bevonden zich 3 deuren, waarvan er een zeker naar een werkplaats leidde, terwijl de tweede halverwege van matglas voorzien was, waarin het woord „privékantoor” was geëtst.

Geheel rechts leunde een tamelijk eenvoudig gekleed man met zijn elleboog op de toonbank, en sprak zachtjes met een der winkeljuffrouwen, maar Hauser merkte op dat die man voortdurend aandachtig naar hem keek.

— Waarschijnlijk een detective, bromde hij. Nu, je mag kijken zooveel je wilt, mannetje. Ik heb mij zelf gelukkig niets te verwijten.

Na verloop van ongeveer 5 minuten ging de winkel deur bijna onhoorbaar open, en een zeer elegant heer trad binnen.

Frank Hauser zag nog juist een klein gedeelte van een prachtige auto, die zeker zooeven was komen voorrijden.

De heer, die was binnengetreden kon een jaar of veertig zijn, en Hauser vond dat hij den indruk maakte van zorgvuldig te zijn geveerd, zoo zwart en glimmend was het haar van hoofd en wenkbrauwen.

De man was lichtelijk gebruind en Hauser dacht dat het zeer wel een Mexicaan kon zijn, want het krioelde van die heeren in Los Angeles.

Er viel op zijn kleeding niets aan te merken, of het moet zijn dat zij misschien een weinig al te elegant was, de slobkousen waren juist een tintje te licht, het lak van de schoenen blonk juist een graadje te erg, het vest was juist even te ver uitgesneden, en de diamant in den ring, die hij droeg, was een paar millimeters te groot. Om kort te gaan, deze heer zag eruit als een van wat al te chic gekleede jongelui, die men in de meeste groote wereldsteden vindt, en die door de Parijzenaars „rastaquère” of kortaf Rasta worden genoemd.

Zonder links of recht te kijken ging de heer met vaste stappen op de toonbank toe en vroeg in het Engelsch en met een accent dat onmiddellijk zijn landaard als Mecicaan verried:

— Kan ik mijnheer Sloan, persoonlijk even spreken?

De chefbediende keek even bedenkelijk, taxeerde vlug den bezoeker, zag naar den juweelen ring, naar het parelen doekspeldje en naar het diamanten knoopje in het overhemd verborg op meesterlijke wijze een glimlachje op het zien van al dit fraais en zeide toen onzeker:

— Ik weet niet — mijnheer heeft het erg druk op dit oogenblik, of heeft U soms een afspraak met hem?

— Dat niet, maar het gaat om een zaak van gewicht, Ik heb inlichtingen te vragen,

— Kunnen wij U die misschien niet verschaffen, mijnheer. Ik verzeker U dat onze vak-kundigheid . . . . .

— Ik moet den patroon hebben, zeide de bezoeker met geringe stemverheffing, en ik moet hem onder vier oogen spreken!

Eigenlijk gezegd hield men niet van gesprekken onder vier oogen in de juwelierswereld, en zeker niet in de zaak van mijnheer Sloan, die eenige ervaring had op het gebied van beroovingen en diefstallen, maar aan den anderen kant was het volmaakt dag, de winkel was helder verlicht, en ten overvloede beschikte de firma Sloan over eenige moderne afweermiddelen, die niet voor de poes waren, zooals de tegenwoordige eigenaar met eenige trots placht te verzekeren.

Er stonden daar ook zeven bedienden, en zelfs de dames hadden hun kleine brownings, weliswaar goed voor het oog verborgen, maar onmiddellijk te bereiken, als de nood drong.

De chef-verkoopster had geen seconde noodig om dit alles te overdenken en zei op zijn hoffelijken, zachten toon:

— Ik zal mijn best voor U doen, mijnheer. Mag ik Uw naam weten.

— Die doet er volstrekt niet toe, antwoordde de bezoeker ongeduldig. Mijnheer Sloan kent mij toch niet. Het gaat om een inlichting over een vrij kostbaar sieraad, dat is alles.

Nog even aarzelde de chef, toen liep hij om de toonbank heen, opende zonder kloppen de deur van het particuliere kantoor, en keerde even later terug met de mededeeling dat mijnheer Sloan den bezoeker kon ontvangen, mits het bezoek niet te lang duurde.

De keurige heer maakte een korte buiging, ging op zijn beurt om de toonbank heen, waarbij hij de eenvoudig gekleede man moest voorbijgaan, die zijn houding niet veranderd had, maar wiens oogen den bezoeker volgden, totdat hij achter de matglazen deur verdwenen was.

— Voor dezen heer is het zeker niet noodig? vroeg een andere winkelbediende hem glimlachend toen de kantoordeur goed en wel dicht was.

— Meer dan ooit voor heeren met lichte slobkousen en pareltjes in hun das, zeide de man bij den toonbank, die nu pas van houding veranderde.

— Gaat U dan maar even mee, zeide de bediende, en hij bracht den eenvoudig gekleeden man door de derde deur in een kalen en vrij duisteren gang, liet hem vier tredjes opgaan, zoo dik bekleed, dat alle gerucht van

voetstappen erop versmoorde, en zeide toen fluisterend:

— Hier is de kleine opening! Aan dit knopje kunt U dit schuifje wat opzijtrekken en dan kunt U bijna het geheele kantoor overzien. Heeft U mij nog noodig?

— Ik dank U. Ik zou U niet gaarne van Uw werk afhouden. Een uitmuntende vinding, die voor de politie van veel nut kan zijn. Men zou zelfs door deze kleine opening in de muur kunnen fotografeeren.

— Dat is al gebeurd, zeide de bediende, en met deze woorden vertrok hij, zonder dat zijn schreden gehoord werden, en liet den eenvoudig gekleeden, in dat smalle, donkere gangetje achter, met zijn oog dicht aan een dichte opening ter grootte van een stuiverstuk en in staat om alles te hooren en te zien wat er voorviel.

En intusschen trad de bezoeker, na een enkel vertrek te zijn gepasseerd waar een zes-tal klerken ijverig zaten te cijferen en te schrijven, het heiligdom van mijnheer Sloan binnen.

Hij vond daar, niet zoo heel hoog uitstekend boven een reusachtig schrijfbureau, een kleinen, zwaarlijvigen, reeds grijzenden man met een vervaarlijke hoornen bril op zijn vleezigen neus die bezig was met behulp van een toetsstift een lange snoer van dunne gouden schakeltjes te onderzoeken op zijn echtheid.

Maar een zeer snelle, scherpe en onderzoekende blik was reeds tijdens dat onderzoek naar den eleganten heer uitgeschoten, en deze had het nauwelijks bemerkt.

Toen liet hij het gouden kettinkje uit zijn dikke witte vingers op het tafelblad glijden, schoof achter op zijn stoel, keek den bezoeker op zijn gemak aan, en ditmaal heel wat langer, wees op een stoel, zoodanig geplaatst, dat degen, die erop plaats nam — maar dat wist hij natuurlijk niet, juist met het gelaat naar de kleine onzichtbaar verborgen opening daarboven in den muur gewend zat, en begon op een koel, zakelijken toon:

— Wat is er van Uw verlangen, mijnheer? Ik moet er U op wijzen, dat het niet mijn gewoonte is, mij geheel onbekende lieden, hier in mijn particulier kantoor te ontvangen, en zeker geen personen, die hun naam niet wenschen op te geven.

De bezoeker haalde slechts zijn schouders op, en zei onverschillig:

— Ik zie niet in, waarom U mijn naam zou behoeven te weten. Ik kom eenvoudig een informatie vragen over — de echtheid of de valsheid van een snoer diamanten.

Als ik mij niet vergis, bestaat daar een vast tarief voor. Welnu, onderzoek mijn diamanten, en bereken het tarief. Dan zijn we klaar!

— U schijnt zich dat al te gemakkelijk voor te stellen, mijn waarde heer, zeide Arthur Sloan droogjes. Zoo vlug gaat dat nu weer niet. Maar ik wil mijn best voor U doen. Laat maar eens zien.

De bezoeker maakte niet al te veel haast. Hij keek eerst eens naar het eenige venster, dat van dikke tralies was voorzien, alsof het een gevangenisraam was, en dat op een soort binnenplein uitkeek, en toen naar de deur waardoor hij was binnengekomen, om ten slotte den blik te vestigen op de tweede deur, die naar de particuliere woning van den juwelier voerde.

Toen haalde hij langzaam uit zijn binnenzak een plat doosje, niets anders dan een leeg cigarettendoosje, schoof het uiteen, en wierp met een vlugge beweging een snoer glinsterende steenen voor mijnheer Sloan neer.

Welke uitwerking de bezoeker ook van dit gebaar had verwacht, zeker niet hetgeen er thans volgde!

Want mijnheer Sloan had zich als het ware op het snoer geworpen, hief hettoen vlak voor zijn oogen en staarde ernaar als versteend, met een ver openhangenden mond en uitpuilende oogen.

— Is dat snoer echt of is dat valsch? vroeg de bezoeker, verbaasd over de uitdrukking op het gelaat van de juwelier.

Arthur Sloan gaf geen antwoord, maar zijn handen begonnen te beven, en hij keek den ander aan, met een mengeling van vrees, woede, en achterdocht die tot gevolg had, dat de ander zijn stoel een weinigje terzijde schoof, teneinde zijn beenen een behoorlijke ruimte te verschaffen.

Eindelijk bracht Sloan er op schorre toon uit:

— Hoe komt U aan dat halssnoer, mijnheer?

— Wat doet dat ertoe? Het is mijn eigendom. Is dat niet voldoende? Is het valsch of niet?

— Voortreffelijk nagemaakt, maar valsch!

— Ik dacht het half en half, bromde de bezoeker tusschen de tanden. U is zeker van Uw zaak?

— Ik heet Arthur Sloan, mijnheer, en die vergist zich niet, zeide de juwelier uit de hoogte, en toch trilde zijn stem een weinig en op zijn voorhoofd stonden kleine pareltjes zweet, die hij met een grootte zakdoek begon weg te vegen.

Hij bekeek het snoer nogmaals zeer nauwkeurig, nam er een loupe bij, slaakte een dof gegrom, en vroeg plotseling met een blik in zijn oogen:

— Mag ik weten hoe U aan dat snoer nagemaakte diamanten komt, mijnheer?

De bezoeker gaf niet onmiddellijk antwoord maar keer eerst eens naar het getraliede venster en vervolgens naar de verbindingsdeur. Toen gaf hij schouderophalend ten antwoord, afgemeten en onverschillig:

— Ik geloof niet dat dat er veel op aan komt.

— Zou U dat denken, mijnheer? vroeg de juwelier sarcastisch.

Dan zal ik U eens wat vertellen. Dat snoer is valsch, daaraan valt niet te twifelen. Het is nagemaakt naar een ander en heel bekend snoer — en dat ligt daar in die kast, mijnheer. Begrijpt U nu mijn verbazing? Weet U werkelijk niet, wie dat snoer heeft vervaardigd en waar men het deed?

— Ik heb er geen flauw idee van, antwoordde de bezoeker grimmig, en het kan mij ook niet schelen. De hoofdzaak is voor mij, dat het snoer is nagemaakt.

Hij was reeds opgestaan, scheen zich te bedenken, wendde zich naar de juwelier om, en vroeg langzaam:

— Kunt U mij overtuigen van de valscheid? Wilt U mij het echte snoer toonen?

Arthur Sloan nam zijn bezoeker eens goed op, maakte met zijn kaken een kauwende beweging, trok een gezicht alsof hij iets heel leelijks proefde en zeide toen:

— Natuurlijk wil ik U het echte snoer laten zien, maar ik ben anders niet gewoon dat men mij niet op mijn woord gelooft.

Hij draaide zich om, liep op zijn brandkast toe, terwijl hij zijn sleutels uit dem zak haalde en daar hij geen oogen in den rug had, kon hij niet zien dat de bezoeker met een snelle beweging een browning te voorschijn haalde, die voorloopig noch achter het blad van de schrijftafel verborgen bleef.

De deur van de kleine, moderne kast draaide zonder eenig geluid op haar geoliede scharnieren en mijnheer Sloan nam van een der stalen planken een zorgvuldig ingepakt doosje, met een keurig elastiekje dichtgehouden.

Met dat doosje keerde hij naar de tafel terug, maakte het elastiekje los, wikkelde het papier er af, opende het doosje, en nam daaruit een prachtig snoer diamanten, dat met recht als twee druppels water gelek op het andere dat

daar nog altoos neergeworpen op het donkergroene laken van de schrijftafel lag.

— U ziet, dat er geen verschil hoegenaamd is! zeide Sloan kortaf. Zelfs een vakman zou zich kunnen vergissen — en zelfs ik zou niet zoo zeker van mijn zaak zijn geweest als ik niet toevallig het echte snoer in mijn brandkast had gehad. Is U tevreden gesteld, en wilt U mij zeggen, hoe U aan dat valsche snoer is gekomen. Bedenk wel, dat ik er een politie-zaak van zou kunnen maken, als ik dat wilde. Het is zeer verdacht, dat U met zulk een volmaakte copie van een kostbaar halssnoer in Uw zak loopt!

— Tevreden ben ik nog lang niet! gaf de

bezoeker ten antwoord, met een grijns om zijn dunne lippen.

De man had zijn wapen opgeheven, en vervolgde op een scherpe, snellen toon sprekend:

— Steek je handen op! Hier dat snoer!

De juwelier deed doodelijk ontsteld een stap achteruit.

De browning ging de hoogte in....

Maar op hetzelfde oogenblik klonk er ergens in een der bovenhoeken van het vertrek een zwak geluid, zooiets als of er een sigaren-aansteker werd ontstoken. De bezoeker slaakte een doffen kreet, draaide een halve slag om zijn eigen as, en zonk toen op het dikke vloertapijt neer.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK V.

DE TWEE HALSSNOEREN.

De juwelier keek met een soort van afgrijzen neer op den man, die daar roerloos op den grond lag.

Men moest in het aangrenzende kantoor het geluid van den val hebben gehoord, want de verbindingsdeur ging open en een oud, grijs hoofd, met een pen achter het oor keek verschrikt naar binnen, zag naar den man op den vloer en toen vroeg een bevende stem:

— Heeft U geroepen, mijnheer Sloan. Is — is dien mijnheer iets overkomen?

— Neen — hij ligt daar maar zoo voor zijn plezier, antwoordde Sloan met een bibberende stem. Ezel, sta daar niet zoo ste suffen maar ga de politie halen.

— Laat dat maar na, klonk een stem van uit den hooge. Ik kom aanstonds beneden.

— Dat is waar ook — daar boven is die kerel van de politie! mompelde Sloan. Dan heeft hij dus toch gelijk gehad.

— Is die mijnheer dood, mijnheer Sloan? vroeg de boekhouder ontsteld.

— Weet ik het, ben ik een lijkschouwer? In ieder geval heeft hij mij dood willen maken. Daar ligt zijn schietpistool. Neen, blijf eraf met je vingers, man. Wil je ongelukken maken? Ga uit den weg, want daar is mijnheer Drexler.

De eenvoudig gekleede man van de toonbank kwam binnen, na den ouden boekhouder terzijde te hebben geschoven, wierp snel een blik op de beide snoeren, en toen pas een blik op den man, die daar op den grond lag.

Hij raapte de browning van den grond, bekeek het wapen met het oog van een kenner en legde het op de schrijftafel.

— Daarmee heeft hij mij willen doodschieten, mijnheer Drexler, zeide de juwelier, bibberend over al zijn leden.

— Dat zou hem heel moeilijk zijn gevallen, mijnheer Sloan. Het is namelijk een amoniakpistool. Hij zou U alleen maar bewusteloos hebben gemaakt.

— Dat is precis hetzelfde, want dan was hij er toch met het snoer vandoor gegaan! zuchtte de juwelier. Is hij dood? Wat is hem zoo in eens overkomen?

— Ik heb op hem geschoten, door de opening

heen, daarboven, mijnheer Sloan. Dood is hij niet, alleen maar bewusteloos.

— Kunt U hem niet laten wegruimen? vroeg Sloan, die allesbehalve op zijn gemak scheen te zijn. Ik heb zulke menschen liever niet in mijn kamer. Hij is toch strafbaar?

— Natuurlijk is hij dat. Afpersing met gebruikmaking van geweld! Wij zullen hem voor een paar jaartjes opbergen. Maar maak U niet ongerust. Hij kan U voorloopig niets meer doen. Ik heb hem geraakt met een heel klein kogeltje uit dit pistool gedrenkt in een stof, die mijn klein geheim is. De minste verwonding vergiftigt tijdelijk het bloed op een eigenaardige wijze, die een soort van verlamming teweeg brengt. In duur afwisselend volgens de geaardheid van de gewonde persoon.

Naar de gelaatskleur van deze kerel te oordeelen zal hij er wel een paar uren mooi mee zijn.

— Dus geen politie, mijnheer? vroeg de boekhouder, die nog altijd met een bleek gelaat op de drempel van de tusschendeur stond.

— Neen heb ik je immers gezegd, zeide Drexler kortaf. Ik zal zelf wel voor hem zorgen. Ga maar heen.

De tusschendeur ging dicht en Drexler was met mijnheer Sloan en de bewusteloze man alleen.

Hij was op het schrijfbureau toegetreden, keek glimlachend neer op de beide snoeren, het valsche en het echte, en vroeg toen:

— Heeft U er geen besef van, mijnheer Sloan, hoe de man daar op den grond, aan dat valsche snoer is gekomen?

— Niet het allergeeringste. Ik wist volstrekt niet dat er een copie van bestond. Dat is zelfs voor mij zeer onaangenaam, want het zal de waarde van het echte snoer sterk depreciëren.

— Is dat snoer Uw eigendom?

— Neen dat niet. Ik heb het in commissie, maar het is niet onmogelijk dat ik het zelf koop. En wilt U mij nu eens vertellen, mijnheer Drexler, hoe U kon weten, dat die schurk mij vandaag zou komen bezoeken met een nageemaakt snoer?

— Mijn waarde heer Sloan, dat zijn van die

vakgeheimen, die men niet verraadt, Ik wist het, laat U dat voldoende zijn. Maar wat wordt die man zonderling rood in zijn gezicht.

Mijnheer Sloan kwam haastig van achter zijn tafel te voorschijn, bukte zich naar den bewusteloozen man en zei :

— Hij is niet rood, maar bruin, zoo zag hij er ook uit toen hij kwam. Ik hoop dat U mij spoedig van hem zult verlossen. En als het even mogelijk is, zou ik gaarne zien, dat er niet al te veel ophief van de zaak werd gemaakt. Ik bedoel... zou ik volstrekt als getuige moeten oppreden.

Drexler trok zijn wenkbrauwen zoo hoog hij maar kon op, en antwoordde met een glimlach :

— Ik geloof niet dat U als getuige zult behoeven voor te komen, mijnheer Sloan. Ik heb daar een zeker voorgevoel van.

— Des te beter. Dan zult U mij nu wel veroorloven, beide snoeren op te bergen ?

— Beide niet, mijnheer Sloan. Ik zal verplicht zijn, het valsche mede te nemen.

— Dat vreesde ik al, zuchtte Sloan. Nu zal ik mijn kleinnood weer in de kast leggen. Hola — daar zou ik mij bijna hebben vergist. Dat zou allerlei onaangenaamheden tengevolge hebben gehad. Het snoer bij het raam is het valsche en het andere is het echte !

Hij liet het snoer weer in het doosje teruglijden, deed er het papier om, sloot het met een elastiek en zette het weer in zijn brandkast, waarvan hij de deur dichtwierp, terwijl Drexler het valsche snoer onverschillig in zijn zak liet glijden, er het amoniakpistool bijvoegde, nog eens naar den stillen man op den grond keek, en toen naar de tusschen deur ging met de woorden :

— Over een kwartier is U van hem bevrijd. Ik zal een paar agenten halen om hem weg te brengen. Adieu, mijnheer Sloan. Als U mij weer eens noodig heeft, kunt U op mij rekenen.

— Ik hoop dat ik U nooit meer zal zien, mijnheer, zeide Sloan met een zuurzoet lachje. Politie in een juweliers zaak, om welke reden dan ook, brengt altijd narigheden mee.

— Dikwijls gaf Drexler toe, met een vreemde tinteling in zijn blik.

Een oogenblikje later was hij verdwenen.

Mijnheer Sloan bleef alleen met den bewusteloozen man, en hij vond dat hij nog nimmer zulk een onaangenaam en lastig gezelschap had gehad. Hij was dan ook niet tot werken in staat, maar ging voor het getraliede venster staan, keek maar wat naar buiten, stak een

dikke, zwarte sigaar op, legde hem onmiddellijk weer weg, en voelde zich zeer opgelucht toen er reeds tien minuten later een paar agenten binnentraden, waarbij een reus van een kerel was, die zonder al te veel omslag en met bitter weinig ontzag den fijn gekleeden heer opraptten, waarna de zwaargebouwde agent hem als een zak over den schouder legde, zooals men dat wel ziet doen door brandweerlieden, die een door den rook bewusteloos geworden slachtoffer van een ladder moeten dragen.

— U zult er wel nader van hooren, zeide de agent, die den aftocht dekte, en toen ging de deur dicht. Mijnheer Sloan slaakte een zucht van verlichting, stak opnieuw de zware sigaar aan en liet zich in zijn leunstoel neervallen.

En toen kwam plotseling de gedachte bij hem op, persoonlijk naar Weenen te schrijven, naar een met hem bevrienden juwelier, om inlichtingen te vragen, betreffende een namaak van het beroemde Echevary snoer.

En omdat hij het noodig vond, daarbij de diamanten nauwkeurig te beschrijven, ontstoot hij opnieuw de kast, haalde er het doosje uit, keerde ermee naar zijn schrijftafel, en begon het te ontpakken.

Hij legde het snoer naast zich neer, en het volgende oogenblik, als uitvloeisel van een gewoonte, die reeds een menschenleeftijd duurde, nam hij de sterk vergrootende loupe ter hand, greep met de andere hand het snoer, en toen werd mijnheer Sloan zoo wit, als hij misschien nooit in zijn leven geweest was.

Zijn dikke handen begonnen zoo te trillen, dat het diamanten snoer eraan ontglipte en de in zijn oog geklemde loupe gleed los en rolde over het tafelblad.

Toen leunde mijnheer Sloan achterover in zijn stoel en begon zachtjes te kreunen. Hij drukte zijn vinachtige hand tegen zijn voorhoofd, en dat gebaar scheen aan zijn gedachten weer een anderen loop te geven, want plotseling werd hij doldriftig en rukte met een woedend gebaar de telefoon van den haak.

Hij liet zich verbinden met het hoofdbureau van politie en stampvoette van driftig ongeduld omdat het hem te lang duurde.

Maar eindelijk begon hij te praten met den hoofdcommissaris zelf.

— Sloan is mijn naam, Arthur Sloan, de juwelier. Is die Drexler op het bureau ? — Neen, geen agent, een detective ! — Ik versta U niet goed — bestaat er niemand van dien naam op Uw bureau ? — Een lange kerel, met diepliggende, grijze oogen, zwart haar, met witte vegen er door — een kop als Lewis Stone in

zijn goede dagen! Maar dat is een krankzinnigheid, mijnheer. Waarom zou die man een andere naam hebben opgegeven. U had hem toch zelf uitgezonden! — Wie dat zei? — Hij zelf natuurlijk!

Niet zonder moeite vischte mijnheer Sloan met zijn linkerhand zijn zakdoek uit de zak en bette zich daarmee het zweet van het thans vuurroode gelaat.

Toen bulderde hij weer verder, zoodat de boekhouder een verschrikt gelaat boven het matglas van de tusschendeur kwam steken:

— Maar wat is er dan gebeurd met den man, die mij is komen bezoeken met een vals, m snoer diamanten en die door twee van uw mannen is weggehaald. Niets van bekend? Maar spreek ik dan met den directeur van een gekkenhuis? Geen woord neem ik daarvan terug, waarde heer, wat zeg ik, geen lettergreep. Een gekkenhuis en niets anders. Twee agenten zijn hier geweest, en hebben de man die bewusteloos was, weggedragen. En U wilt toch niet zeggen, dat ze hem naar 'n bewaarschool hebben gebracht? Ik zal mijn best doen om ordelijk en zakelijk te vertellen wat er gebeurd is — het behoeft niet lang te duren — Drexler kwam vandaag bij mij en zei, dat hij het bezoek verwachtte van een Mexicaan, die waarschijnlijk niet zijn naam zou noemen, maar die mij een collier te koop zou aanbieden of zou laten taxeeren. Hij zei, dat die man niet heelemaal zuiver op de graat was en dat hij hem wilde gadeslaan en dat ging gemakkelijk, want ik heb een judasluikje boven in den muur van mijn particulier kantoor. Het snoer dat hij mij liet zien was valsch — neen niet Drexler, maar natuurlijk die Mexicaan! En toen mijn echt snoer ernaast lag, want ik zag onmiddellijk dat het een copie was van een diamanten collier, dat ik in commissie heb, wilde hij op mij schieten! Neen, voor den duivel, niet Drexler, maar dien Mexicaan. Wilt U mij absoluut dol maken?

De zakdoek moest opnieuw dienst doen, en toen ging mijnheer Sloan weer voort, struikelende over zijn eigen woorden.

— Maar Drexler schoot hem door het judasluikje heen een of andere pastille in het lichaam — noem het maar, zooals U wilt, — in ieder geval viel de kerel plat neer op den grond en telde niet meer mee. Ik wilde de beide snoeren opbergen, maar Drexler zeide dat hij de valsche wilde meenemen. Maar wacht eens, nu begriep ik hoe hij het mij geleverd heeft. Ik moest naar het roode gezicht van den Mexicaan kijken en ondertusschen heeft Drexler vlug de beide snoeren verwisseld, zoodat ik het valsche

in mijn brandkast sloot en hij het echte meenam.

Er volgde een stilte en toen loeide mijnheer Sloan half zinneloos van woede:

— U heeft er geen sylabe van begrepen? En dat noemen ze nu de politie! Een bedrieger? En die twee agenten dan, waren dat dan soms ook bedriegers?

Het antwoord scheen mijnheer Sloan een weinig te kalmeeren, want hij bromde:

— Het is goed. Dan zal ik de komst van Uw detective afwachten. Maar stuur mij dan in 's hemelsnaam een echte. Een penning? Wis en zeker kon hij er een laten zien. En ik had durven zweren, dat het een echte was!

Mijnheer Sloan legde de hoorn weer op den haak, kermde hartverscheurend, zonk weer terug in zijn stoel, en wierp een mistroostigen blik op het valsche snoer, nog altijd niet begrijpend hoe alles in elkaar zat, en het geelk ook werkelijk wel wat op een booze droom!

En ongeveer op hetzelfde oogenblik, dat de beklagenswaardige juwelier daar zoo terneer zat, in zak en asch, trad de gewaande Drexler in wien natuurlijk de lezer reeds John Raffles herkend heeft een eenvoudige bungalow binnen, niet ver van Long Beach gelegen en na uit een snelle auto te zijn gestapt, die hem daar had gebracht.

Hij moest gebruik maken van een huis-sleutel, want daar was niemand om hem de deur te openen. Hij bevond zich geheel alleen in het kleine huis, waarvan twee vensters op de eerste en eenige verdieping een prachtig uitzicht boden over de zee; ging een vertrek binnen, dat even practisch als eenvoudig was gemeubeld, stak de hand in den zak en haalde een reeds bekend snoer diamanten te voorschijn en dat hij aandachtig beschouwde.

— Voor mijnheer Sloan is het niet zulk een bijzonder groot verlies, want die slimme vos zal zich wel verzekerd hebben en voor mijn armen is het een buitenkansje bromde hij. Jammer echter, zal ik er het eerste halfjaar er niet aan kunnen denken, het snoer te gelde te maken, en het is de vraag of de diamanten dan nog niet meer in waarde zijn gedaald.

Raffles wist hoe men goede schuilplaatsen in een modern huis kan maken, en daarin ging hij onmiddellijk het zoo schrandere verworven snoer wegbergen.

Vervolgens begaf hij zich naar zijn slaapkamer, sloot de ondergordijnen en begon zich te ontdoen van zijn vermomming.

Vrees voor spionnen behoefde hij overigens niet te koesteren, en hij nam al die voorzorgen

alleen uit gewoonte, die hem tot een tweede natuur was geworden bij de uitoefening van zijn avontuurlijk beroep, want de bungalow lag geheel afgezonderd, en de weg erlangs was nog nauwelijks voltooid.

Het was vrij laat in den middag, en Raffles had reeds ongeduldig een paar malen op zijn horloge gekeken, toen hij gerucht hoorde aan de voordeur.

Hij wierp het dagblad neder, dat hij ijverig bestudeerd had, liep de gang in, en zag in de kleine vestibule twee agenten van politie staan, die volstrekt niet den indruk maakten van zegevierde helpers.

In tegendeel zij stonden daar zeer verslagen en het leek wel alsof zij nauwelijks durfden opzien.

Raffles was met een paar stappen bij hen, vatte Brand bij den arm, schudde hem heen en weer, en vroeg op strenge toon:

— Wat is er? Waarom sta je daar zoo? Jullie hebben toch onzen man goed opgesloten?

— Opgesloten hebben wij hem, en goed ook, naar wij meenden — maar toch niet zoo goed, of hij wist een uur daarna te ontvluchten! antwoordde Brand neerslachtig en toen wachtte hij het onweeer af, terwijl hij zijn blauwe tuniek zuchtend begon los te knoopen.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD COUPONS

Ziet de groote collectie gegar. echte diamant-
ringen van 14 kar goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

DE ROEP OM HULP.

Laten wij maar aanstonds zeggen, dat er van de geheele zaak in den winkel van mijnheer Sloan, en vooral van hetgeen er in zijn privé-kantoor was voorgevallen, althans dien dag niets tot de openbaarheid doordrong.

Ten eerste was mijnheer Sloan er volstrekt niet op gesteld, zich belachelijk te maken, en iets te laten doorleken van het bestaan van een nauwkeurig nagemaakte copie der kostbare Echevary diamanten, en ten tweede gevoelde ook de politie er bitter weinig voor, nog meer spot en hoon, — en ook vrij wat minachting op haar hoofd gestapeld te zien.

Bij onderling goedvinden besloten beide partijen dus, de bestolene, zoowel als de andere, die den diefstal had moeten bestraffen, de pers er voorloopig buiten te houden.

Wel poogde de politie door allerlei middelen uit te maken, wie die twee geheimzinnige agenten waren geweest, maar dat lukte niet. Mijnheer Sloan had geen nummers opgenomen dat was hem zelfs geen oogenblik ingevallen. Hij had alleen kunnen zeggen dat de eene bijzonder groot en sterk was, want hij had den bedrieger als een zak over zijn schouder geworpen en weggedragen.

Beide waren donkerharig, maar beide hadden blauwe oogen en ze hadden er uitgezien — zooals een paar honderd andere agenten in een groote stad.

Na een paar uur gaf men het onderzoek op, want het leidde tot niets. Het leidde hoogstens tot de vaststelling van het feit, dat geen enkel politiebureau een paar mannen naar mijnheer Sloan had gezonden.

Lilian Harvey wist dus evenmin iets van al het gebeurde af als wie dan ook, met uitzondering van de betrokkenen. Zelfs Hauser bleef het onbekend.

Zij filmde dien middag, men vroeg haar naar juweelen, zij verzon een uitvlucht, .

Haar stemming werd er niet opgewekter door, zij kreeg woorden met den regisseur, om 6 uur had zij berouw dat zij ooit den voet op een schip naar Amerika had gezet, om 7 uur dineerde zij met een dieprampzalige Hauser, die de slagen moest opvangen, om 8 uur begaf zij zich naar een schouwburg, zij verliet dien weder om 11, zij reed in haar nieuwe, mooie Lincoln naar haar hotel terug — en al dien tijd had zij er niet het minste vermoeden van, dat zij gevolgd werd door een

zeer goed gekleed heer met een donker type, en die er uitzag als een Zuid-Amerikaan.

In een verfoeilijk humeur nam de filmdiva afscheid van haar secretaris, die diep bedroefd zijn eigen logeerkamer opzocht.

Zij zelve had nauwelijks de deur gesloten en gegrendeld of er werd zachtjes geklopt en de stem van een of ander kamermeisje zei op de gang:

— Miss Harvey, daar is iemand van de politie, om U over een dringende zaak te spreken.

Lilian schrok hevig, maar schoof de grendels terug en het volgende oogenblik trad er een man de kamer binnen, die ze dadelijk weer voor de deur schoof, met de laconieke opmerking:

— Dit is beter — zoo kunnen wij ongestoord praten! U kent mij natuurlijk niet, maar dat is van minder belang. Ik kom hier inzake het halsnoer!

— Is het teruggevonden? vroeg Lilian verbaasd over het vrijpostige optreden van den man en zeer ongerust over het antwoord.

— Neen, antwoordde de bezoeker, nu pas zijn hoed afzettend. En Lilian zag een gebruint, knap, naar niet zeer geruststellend gezicht, zij zag kleederen, die wat al te elegant waren, en zij zag een paar gevaarlijke oogen.

Ongevraagd nam de bezoeker plaats, maar zoo, dat hij zich tusschen de deur en de eigenares van dit vertrek bevond, en verzocht haar met een elegant gebaar, eveneens plaats te nemen.

Maar de dreiging was nog altijd in zijn donkere oogen toen hij op zachten toon begon:

— Het gaat dus om het halsnoer, Miss Harvey, Laat ik beginnen met U te waarschuwen dat U geen beweging moet maken en ook niet moet roepen of zulke dwaasheden begaan, want die zal ik niet toelaten. Gisteren werd U een snoer zeer kostbare diamanten ontstolen. Ik werd belast om te laten onderzoeken of ze echt waren — de roovers waren namelijk niet zeer gerust op dat punt. Ik ging dus vandaag met het snoer naar een juwelier en hoorde dat het valsch was — en mij werd er een getoond, dat er als twee druppels water op geleek. Ik wil wel erkennen, dat ik zeer boos was, Miss Harvey. Ik zal het kort maken. Ik begon wat met een browning te spelen, maar kreeg geen gelegenheid, het spelletje tot een goed einde te brengen, door welke redenen — dat zal U weinig belang inboezemen. Dat echte snoer is natuurlijk van U, dat heeft U Sloan in bewaring gegeven?

Lilian was niet in staat, dadelijk te antwoor-

den. Zij was tot aan de lippen wit geworden en vroeg bijna onverstaanbaar van schrik:

— Was U — behoorde U tot de bandieten, die gisterennacht hier waren?

— Dat is te zeggen — ik heb niet meege-
daan, ik ben meer hun zaakgelastigde. Zij zijn een beetje ordinair en nemen natuurlijk voor de handelstransacties iemand, die zich als een heer kan voordoen. Welnu, die heer ben ik. Maar zooals gezegd, het is verkeerd afgelopen. Het is eigenlijk een heel ingewikkelde geschiedenis maar ik heb geen lust en geen tijd om U dit mede te deelen. De hoofdzaak is, dat Uw echte snoer nog in de brandkast ligt van Sloan, en dat ik m'n fout wil herstellen.

Lilian bevond zich in een zeer benarde toestand! Zij wist volstrekt niet of die man loog of de waarheid sprak. Raffles had haar medegedeeld, dat het echte snoer van Gravin Echevary zich in Los Angelos bevond, en het toeval of het noodlot kon zeer wel gewild hebben dat de juwelier, die het bezat Sloan was.

Maar de Mexicaan maakte aan haar aarzelingen een ruw einde. Met den linker hand schoof hij haar een blaadje schrijfpapier toe, dat hij waarschijnlijk zelf uit de conversatiezaal van een der schrijftafels had genomen, benevens een envelop, en met de andere richtte hij de loop van een browning op de jonge vrouw, terwijl hij met een zachte fluisterstem, maar zeer nadrukkelijk beval:

— Sloan moet Uw hand natuurlijk kennen. Schrijf op dit papier van het hotel een kort briefje aan hem, waarin gij hem verzoekt bringer dezès Uw diamanten mede te geven. Het is de gemakkelijkste en de veiligste weg om ze in mijn handen te krijgen. Met valsche rommel laten wij ons niet afschepen. En ik zou U aanraden het vlug te doen, want ik versta geen gekschering. Ik verzeker u dat dit geen amoniak pistool is, maar een echte browning, voorzien van een geluiddemper. Mijn schot zou dus buiten de kamer niet eens gehoord worden. Neem dus deze pen maar op en schrijf.

Juist op dit oogenblik werd er weer op de deur geklopt en een heel bekende stem vroeg op klagelijken toon:

— Zullen wij geen vrede sluiten, Lilian?

De jonge vrouw had den mond reeds geopend om te antwoorden, misschien wel om te schreeuwen, maar de browning maakte een verdachte, dreigende beweging, de Mexicaan leunde ver over de tafel en siste haar toe; nauwelijks verstaanbaar:

— Dat is de secretaris! Zeg dat je hem niet

ontvangen kunt, dat je slaapt, of het is met je gedaan!

En de jonge vrouw, doodsbleek, maar wier hersens bliksemsnel werkten, zeide met de stem van een zieke, en terwijl de donkere loop van het wapen geen centimeter van haar slaap verwijderd was:

— Ga slapen, Frank! Ik ben weer goed op je. Maar denk je er vooral om, dat je eerst nog nummer Central West 10307 opbelt.

— Nummero Central West 10307 opbellen? herhaalde Frank verwonderd.

— Natuurlijk, dat hebben we toch vanmiddag afgesproken, domoor. We zouden haar nog vannacht opbellen. Vergeet je het vooral niet. Ga dan nu maar slapen.

— En je bent niet meer boos?

— Heusch niet!

De voetstappen verwijderden zich als met tegenzin, de loop van het wapen zakte een weinig, en de Mexicaan beval norsch:

— Schrijf nu dat briefje en doe dat vlug!

— Maar die echte diamanten zijn in het geheel niet .....

— Wat wilde je zeggen? De echte moeten toch jouw eigendom zijn. Je tracht me te bedriegen, ik zie het wel! Maar pas op — ik zal geen medelijden kennen, als je met trucs omgaat! Schrijf op dat briefje.

Aarzelend nam Lilian de pen, aarzelend doopte zij hem in de inkt en scheen na te denken over de juiste bewoordingen. De Mexicaan hield haar voortdurend scherp in het oog, in gebukte houding, luisterend naar alle ge-

ruchten op de gang. Het liep reeds naar een uur in den nacht, maar de stilte had nog niet haar intrede gedaan in het reusachtige hotel, en eindelijk schreef Lilian heel langzaam, telkens ophoudend om na te denken het briefje aan juwelier Sloan.

Toen het eindelijk gereed was nam de bezoeker het haar af, las het aandachtig, vloede het af, vouwde het op, deed het in de envelop en beval:

— Nu het adres.

Maar nog had Lilian de pen niet op het papier gezet of de deur van de badkamer opende zich geruischloos, een man trad de kamer binnen, en toen de Mexicaan hem hoorde was het al te laat, en was hem zijn browning uit de hand geslagen en tot in den versten hoek van de kamer geschopt.

Lilian slaakte een onderdrukten kreet en keek met schitterende oogen naar den zoo te rechter tijd opgedaalde helper, die zelf zijn revolver op den tandenknarsenden Mexicaan gericht hield en riep:

— Zoo vlug al? Maar dat is een wonder!

— Heelemaal geen wonder, Miss Harvey! U wist dat zoo niet — maar het nummer Central West 10307 is er een van dit hotel, en ik was op een vertrek van de tweede verdieping, omdat ik wel half en half vermoedde dat U mij noodig zou kunnen hebben, zoodra het vaststond dat mijn helpers dezen schelm hadden laten ontsnappen. Wat jou betreft — loop voor me uit en geen grapjes, of je krijgt een kogel tusschen de ribben.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij o.s. sigarettenmerken:

NORTH STATE
GOLD DOLLAR
CLIX

CLYSMA No. 30
MAVRIDES R.
PIRATE

ENZ.

HOOFDSTUK VII.

LILIAN IS TEVREDEN. . EN RAFFLES OOK.

Bij zijn post van den volgenden morgen vond mijnheer Sloan een briefje, tamelijk laconiek opgesteld, waarin hij werd uitgenoodigd, zich om 9 uur in den morgen met het valsche snoer diamanten, dat in zijn bezit was achtergelaten te willen verschijnen op het politie posthuis van de wijk.

De uitnoodiging was geschreven op een gedrukt formulier, zooals de politie ze in alle landen bij duizenden gebruikt en aan de echtheid waarvan geen seconde te twifelen viel.

Maar Mijnheer Sloan haalde er toch zijn oude boehouder bij, en vroeg kwaadaardig :

— Wat beteekent dat nu, Bliss ? Wat willen ze daar nu van me ?

— Als ik het wist, zou ik het U zeggen, patroon, antwoordde Bliss schouderophalend.

— Zouden ze den kerel hebben gevonden, die het echte gestolen heeft ?

— Best mogelijk, patroon.

— Als ik maar een flauw vermoeden had, hoe die drommelsche Mexicaan aan dat valsche snoer gekomen is ! Het is om je de haren uit het hoofd te rukken.

En mijnheer Sloan maakte een gebaar met beide handen naar zijn hoofd, ofschoon er daar al sinds vele jaren niets meer te rukken viel.

Hij liep wat heen en weer door zijn kantoor, sloeg met den vuist op de brandkast en riep :

— Dat het ooit zoover komen moest, dat die peperdure kast een nagemaakt vod omsluit. Een kast van Arthur Sloan. Als het ooit bekend raakt ben ik geblameerd. Niemand zal meer bij mij durven koopen. Ik kan je zeggen, Bliss, dat ik bijna geneigd zou zijn, het echte snoer prijs te geven als ik nooit met een valsche te doen had gehad !

— Maar dat gaat nu eenmaal niet, want U heeft het al prijs gegeven ! zeide Bliss laconiek en misschien met een heel klein beetje leedvermaak in zijn stem.

Hij was een man, oud geworden en gebogen in den dienst van Sloan, met vaalgrijs lang haar een knevel, zooals men die veertig jaar geleden droeg en die hem een weinig op Mark Twain deed gelijken, blauw omwalde, altijd half dicht geknepen grijze oogen, en een geweldig groote

bril, misschien wel de grootste, die er in heel Los Angelos te zien was.

Hij stond daar nu weer als een toonbeeld van onderworpenheid, een beetje schuw knipperend tegen het felle licht, dat nu door het tralievenster naar binnen golfde en Sloan zei een weinig ongeduldig :

— Het is half negen — pak het vod maar in, dan zal ik in 's-hemelsnaam maar gaan !

— Misschien hebben ze daar wel een goede tijding voor U, mijnheer Sloan.

— Ik hoop het, zuchtte de juwelier. Maar de eenige goede tijding kan voor mij zijn dat ze die twee schurken van agenten terug vinden !

— In Uw plaats koos ik liever het snoer ! meende Bliss, zijn neus begraving in een groote sneeuw witte zakdoek. Heeft U daar de sleutels ?

— Hier op mijn tafel !

De oude Bliss nam den sleutelbos van den tafel en slofte naar de brandkast.

— Wordt je wat kippig op je ouden dag, Bliss, vroeg Sloan scherper dan hij misschien gewild had.

— Dat is de sleutel van den wijnkelder, die ja daar probeert.

De oude Bliss mompelde iets, stak de sleutel in het slot en vroeg toen verlegen.

— De combinatie, patroon ?

— Goede hemel, weet je dat ook al niet meer, riep Sloan ongeduldig uit. Het wordt minder met je geheugen oude.

— Het is al zoo lang geleden ! verontschuldigde zich de oude boekhouder. Ik kom maar zelden in Uw brandkast.

Zonder iets te zeggen schoof Sloan hem ongeduldig terzijde, verzette de combinatie van de cijferschijf, trok de kastdeur open, nam er een cartonnen doosje uit, opende het, wierp er een blik in en gromde :

— Daar is het vod ! Pak het kostelijke kleinood vooral goed in !

Hij wierp de kastdeur weer dicht, nam zijn hoed, en zei knorrig :

— Zorg dat het over een kwartier klaar is. Dan ben ik weer terug.

En omdat mijnheer Bliss zijn zaakjes verstond, vond Arthur Sloan ook precies 15 minu-

ten later, toen het nog maar 5 minuten voor negenen was, het keurig ingepakte doosje op zijn schrijftafel gereed staan. Hij liet het in zijn zak glijden, nam zijn wandelstok, sloot de deur van zijn kantoor, gaf in het klerkenvertrek eenige aanwijzingen, vroeg den ouden Bliss nog wat op, en repte zich toen naar het politiebureau van de wijk.

Hij toonde een van de agenten in de wachtkamer voor de manschappen den ontvangen oproep, de man bestudeerde het formulier en zei toen schouderophalend:

— Ik weet er niets van, mijnheer Sloan met een convocatie.

De brigadier nam het papier op zijn beurt aan, bezag het, haalde eveneens zijn schouders op en zei:

— Dat heb ik vast niet verzonden! Er staat niet eens een datumstempel op, en evenmin een wijkstempel. Wie heeft dat ding weer zoo slordig verzonden?

Er kwam geen antwoord.

En mijnheer Sloan, die haast had en niet gewend was dat men hem liet wachten, zei, nijdig grommend als een hond:

— Het kan mij niet schelen, wie mij dat ding heeft toegestuurd. Laat me maar met den commissaris praten, die er in vermeld staat, en die me wil spreken over — juweelen, zooals hier staat.

De brigadier in persoon bracht mijnheer Sloan een trap op, volgde een schel verlicht portaal met 5 of 6 tralieramen, klopte op een deur, die hij dadelijk daarna opende en riep naar binnen, den bezoeker het formulier in de hand drukkend:

— Mijnheer Sloan voor commissaris Hoover.

En ongeduldig gelaat werd naar den bezoeker opgeheven, en een niet bepaald vriendelijke stem vroeg:

— Wat is er mijnheer Sloan?

— We hadden toch afgesproken, dat U rustig zouwt wachten op bericht?

— Is dit dan soms geen bericht? vroeg de juwelier, de convocatie op de schrijftafel werpend.

Commissaris Hoover nam het papier op, bekeek het met de grootste verbazing en zei:

— Dat heb ik nooit opgegeven. Bovendien is het een ouderwetsch formulier, dat we sedert een maand al niet meer gebruiken. Die worden tegenwoordig benut — enfin op een ander plaats. Dat is een heel merkwaardige zaak! Laat eens zien — wat staat daar nu eigenlijk? U moet mij de valsche juweelen toonen? Ja, waarom? Heeft U ze bij U?

— En zoo hebben de menschen dus gelijk, die een politiebureau met een gekkenhuis vergelijken, gromde Mijnheer Sloan, het doosje minachtend op tafel werpend.

De commissaris sneed het touwtje door, wikkelde het papier los, nam het deksel op, keek mijnheer Sloan zeer onvriendelijk aan en zei:

— Voor dergelijke grapjes, mijn waarde heer, missen wij hier het ware zintuig. Om duidelijker te zijn — die lusten wij niet.

— Welke grapjes? vroeg mijnheer Sloan woedend.

— Wist U soms niet, dat dit doosje leeg is?

— Leeg, stamelde mijnheer Sloan en zijne vleezige wangen trilde als gelei van opwinding en boosheid. Zoowaar ik leef — U heeft gelijk! Die stommeling! Dat oude wrak! de sufferd! U permitteert?

Mijnheer Sloan wachtte de permissie niet eens af, maar rukte de telefoon, die vlak voor hem stond van den haak, gaf het nummer op en loeide:

— Bliss! Laat Bliss aan het toestel komen. Versta je niet! Is hij er niet! Waarom is hij er dan niet? Ziek weggegaan? Maar wat heb ik aan zieke menschen. Hij zag er al zoo miserabel uit.

Ik kom terug!

Met een smak kletterde het toestel weer op den haak neer.

Mijnheer Sloan was nog zelden zoo boos geweest.

Maar de commissaris was ook niet direct in zijn humeur.

— Heeft U al een oplossing voor dat leege doosje, mijnheer Sloan?

— Zoek ze zelf, antwoordde mijnheer Sloan grof, en met die woorden stomde hij de kamer weer uit, rolde meer dan hij liep de trap af en was binnen 5 minuten, hijgende n rood, weer in het klerkenvertrek achter den beroemden winkel.

— Wanneer is Bliss weggegaan, was zijn eerste, moeilijk uitgestooten vraag.

— Zoowat een half uur geleden, mijnheer, even nadat U weg was. Maar vraagt U het hem maar, daar is hij!

— Als door een slang gebeten, wendde de juwelier zich naar de deur en daar stond Bliss zwaaiend op zijn beenen, groen van bleekheid en zei:

— Ik ben toch maar opgestaan en hier gekomen, mijnheer Sloan. Ik kon het denkbeeld niet verdragen, dat U het zonder mij moest stellen.

— Toch nog hier gekomen? herhaalde Sloan

toonloos. Wat praat je, oude? Je hebt hier toch vanmorgen een uur dienst gedaan? Jij hebt toch die flauwe grap met dat leege doosje uitgehaald?

— Hoe komt U daarbij, mijnheer Sloan, vroeg de oude Bliss bevend. Ik ben zoeven pas opgestaan, nog geen half uur geleden.

Mijnheer Sloan dacht te bezwijmen. Hij rende met dreunende stappen naar zijn kantoor, opende met trillende vingers de deur van zijn brandkast, wankelde achteruit, alsof hij met een knots op het hoofd was geslagen, viel op zijn stoel neer, die krakend protesteerde, en staarde als verbaasd in de holle, leege ruimte daarachter de zware pantserdeur.

Toen griste hij als een dolle stier naar de telefoon en van dit oogenblik af is het maar beter den woedenden juwelier aan zijn lot over te laten.....

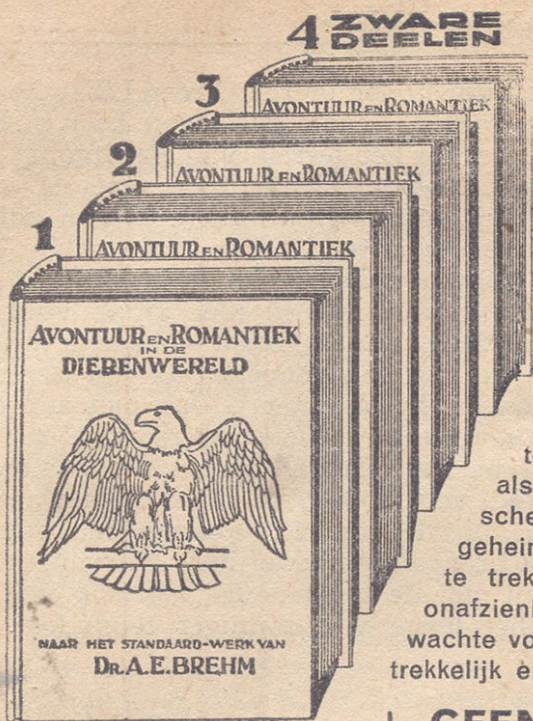
Om elf uur in den morgen kreeg Lilian bezoek van een ouden, keurig gekleeden heer in haar kleedkamer op het terrein van Paramount, die haar een doosje overhandigde met de glimlachend uitgesproken woorden. Hierin zult U de valsche diamanten vinden, Miss Harvey — en ook de juist gerepareerde manchetknoopen van mijnheer Hauser, die ik niet graag voor mij zelf zou willen houden! Neen — bedank mij niet — het was mij een genoeg U van dienst te zijn geweest. Ik herinner U ook niet aan onze afspraak, want ik wil niets anders van U hebben, dan de belofte, dat U deze valsche steenen, in dit land voorloopig niet zult dragen, want dat zou U in de grootste onaangenaamheden kunnen brengen. Vaarwel Miss Harvey, en beloon mij met de belofte ons nog lang met Uw kunst het leven wat zonniger te maken.

De volgende aflevering bevat :

De ontvoering van Tilly Macmillan.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4

DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten

200 foto's
250 teekeningen

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

**GEEN DROOG
WETENSCHAPPELIJK
WERK** ←

MAAR uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen . . . . De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen . . . . En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dierkundige

Dr. A. E. BREHM

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordeelingen :

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties . . . . Rijk vertelmateriaal voor de scholen . . . . Gezellige boeken . . . . Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo ! . . . .

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keurraad) en Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

BON ←

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C.
Ondergeteekende wenschte franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave :

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

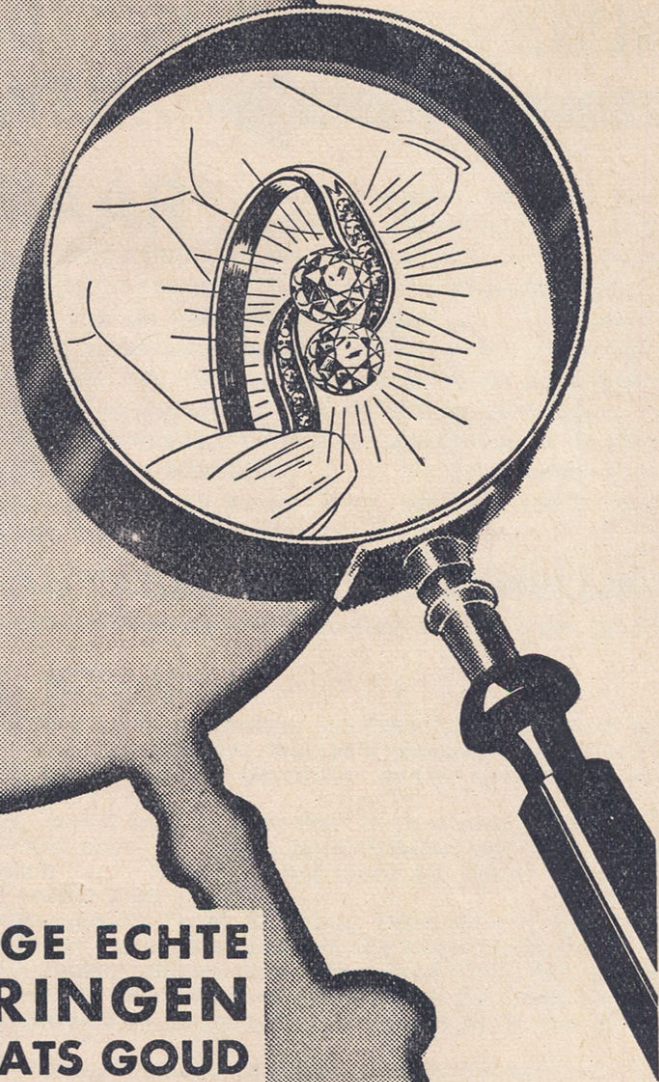
* { tegen betaling à contant van fl. 12.—
tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2.50
tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—
Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maand. termijn van fl. ....
is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM _____

ADRES _____

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt. L.L.

*Dames,
neem ze
onder de
loupe!*

DIE PRACHTIGE ECHE DIAMANTRINGEN VAN 14 KARAATS GOUD

Zie, hoe zuiver elk facetje is geslepen, zie de prachtige zetting en het smaakvolle geheel. U zult versteld staan en geen wonder! Want dit is weer zoo'n verbazend, zoo'n verrassend Batco-aanbod. Wij stellen schitterende 14 karaats gouden ringen met echte diamanten, stuk voor stuk gegarandeerd door welbekende Nederlandsche juweliers

**GRATIS VERKRIJGBAAR
VANAF 475 BATCO-PUNTEN**

Vul nevenstaande coupon in en U ontvangt de prachtige Batco-ringen catalogus benevens 5 Batco-punten omgaand toegezonden. Batco-de Wereld-Coupons worden bij de volgende kwaliteitsmerken verpakt:

**CLYSMA No. 30
MAVRIDES ROYAL
CLIX
BRISTOL**

**NORTH STATE
GOLD DOLLAR
PIRATE
FLAG (10 STUKS)**

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringencatalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON
GRATIS
PUNTEN

Gelieve mij gratis en franco Uwringencatalogus te zenden met 5 vrije Batco punten.

Naam .....

Adres .....

Stad .....

L 49

Te posten in open enveloppe, porto 1½ cent. Van éézelfde adres wordt slechts één dezer bons geaccepteerd.

BATCO DE WERELD COUPONS